

พืชรสัญญา
หัวใจ

50

เดซีตา

บทนำ

เสียงร่ำเป็นชุดจากปากกระบอกปืนของคนร้ายที่วิ่งไล่ตามทหารหนุ่มมาติดๆ ดังก้องไปทั่วป่า ลูกตะกั่วพุ่งเฉียดร่างในชุดลายพราง โชคดีที่ ร้อยตรี กรณ์ย์ วีระวัลย์ ไม่ใช้ทหารไร้ฝีมือ ประกอบกับสภาพแวดล้อมโดยรอบล้นเต็มไปด้วยแมกไม้ที่มีลำต้นขนาดใหญ่ จึงทำให้กรณ์ย์สามารถอาศัยเป็นโล่กำบังหลบกระสุนชุดใหญ่จากสองคนร้ายที่ได้ตามมาได้อย่างคล่องตัว

เขาวิ่งไปข้างหน้าด้วยความว่องไว เมื่อชายฉกรรจ์รูปร่างสูงใหญ่ บึกบึนวิ่งทะยานพลงสาดกระสุนใส่เขาอยู่ด้านหลัง กรณ์ย์หลบหลีกคมกระสุนจากหนึ่งในสองคนร้ายแก๊งลักลอบค้าสิ่งผิดกฎหมายซึ่งทางการกำลังหาตัวผู้บงการพวกมันอยู่ ชาววารลักลอบขนส่งสินค้าผิดกฎหมาย ทำให้กรณ์ย์ได้รับมอบหมายให้เป็นหัวหน้าทีมสืบหาตัวผู้บงการ

เขานำกำลังทหารจำนวนหนึ่งเข้ามาลาดตระเวนแนวป่าเขตนี้เป็นประจำ ซึ่งพวกเขาตามหารังของพวกมันเป็นเวลาหลายเดือน และดูเหมือนวันนี้จะเป็นวันแจ็กพ็อตแตกสำหรับคณะของกรณ์ย์ เมื่อจ้าวสันต์...หนึ่งในทีมของเขาสามารถตามพวกมันไปจนถึงรังได้

ทว่าเหมือนโชคจะไม่เข้าข้างสักเท่าไร ยังไม่ทันได้หลักฐานสาวถึงตัวผู้บงการ คนร้ายก็รู้ตัวเสียก่อน เป็นเหตุให้พวกเขาต้องหลบหนีกันไป

เป็นกลุ่ม กลุ่มละสองถึงสามคน

ภรรยาวิ่งนำจ้าวสันต์หรือจ่าเข้ม ผู้ได้บังคับบัญชาที่คอยระวังหลังให้เขาอย่างไม่เกรงกลัวคนร้าย จ้าวสันต์เป็นทหารกล้าผู้ไม่เกรงแม้แต่ความตาย เขาเป็นชายรูปร่างสูงใหญ่ ผิวเกรียมแดด

เสียงปี่ดังก้องไปทั่วผืนป่าที่เคยมีแต่ความสงบเงียบ ลิงสราสาสัตว์ต่างแตกฝูงกระเจิดกระเจิงด้วยความตกใจ เสียงเท้าของศัตรูแผ่นดินดังไล่หลังพวกเขาเข้ามาทุกที กระสุนพลาดเป้าข้ามศีรษะพวกเขาไปหลายนัด เสียงตะโกนของจ้าวสันต์ที่วิ่งตามชายหนุ่มดังแข่งกับเสียงปี่ด้วยความเป็นห่วงร้อยตรีหนุ่ม

“วิ่ง! ไม่ต้องเป็นห่วงผม อย่าหันกลับมา ไปให้เร็วที่สุด” ทหารสูงวัยกว่าตะโกนบอกด้วยน้ำเสียงเคร่งเครียด

ด้วยวิสัยรักพวกพ้องของภรรยาทำให้เขาไม่สามารถทำตามคำพูดของจ้าวสันต์ได้ ชายหนุ่มหันกลับไปช่วยยิงสกัดคนร้าย เขาเห็นมันยื่นหางออกไปไม่กี่เมตรพร้อมมีอาวุธปืนในมือ หนุ่มมากไหวพริบต้องรีบจัดการก่อนที่มันจะลั่นกระสุนใส่ทหารชั้นประทวน ภรรยาจึงตอบโต้คนร้ายได้อย่างแม่นยำ

ปัง! ปัง! ปัง!

ร่างใหญ่ล้มลง สิ้นใจตายทันที

จ้าวสันต์ยิงคนร้ายที่วิ่งพรวดออกมาจากแนวไม้และเตรียมลั่นไกปืนใส่ภรรยา จากนั้นทหารกล้าทั้งสองก็วิ่งหลบไปตามแนวไพรอย่างรวดเร็ว หลังจากจัดการคนชั่วทั้งสองที่ตามพวกเขามาได้สำเร็จ ใบแหลมคมของต้นไม้บางชนิดครูดไปตามแนวแก้ม

ใบไม้แห้งที่ร่วงหล่นทับถมอยู่บนพื้นดินถูกคอมแบตเหยียบย่ำจนเกิดเสียงดังกรอบแกรบแข่งกับเสียงหอบหายใจอย่างเหนื่อยอ่อน ภรรยาแยกมือขึ้นแหวกเถาไม้เลื้อยที่เปียกชื้นออกเพื่อเปิดทางหลบหนี หัวใจเขาเต้นแรงตลอดเวลาที่เร่งฝีเท้าทะยานไปข้างหน้า ได้ยินเสียงเท้าหลาย

คุณใกล้เข้ามาทุกวินาที...

ชายหนุ่มเร่งฝีเท้า แต่ไม่มีลมคอยระวังกให้เพื่อนร่วมทีม เขาพยายามจะกำจัดสิ่งกีดขวางเพื่อเปิดเส้นทางหลบหนี กระทั่งโผล่พ้นแนวป่ารกชัฏ จึงวิ่งได้เร็วขึ้นกว่าเดิมอีกนิด ชายร่างสูงกระโดดข้ามรากไม้ขนาดใหญ่เหนือผิวดินซอกแซกไปตามสมูทุมพุ่มไม้หนาทึบ ซึ่งแผ่กิ่งก้านบดบังแสงแห่งดวงอาทิตย์ยามบ่ายจัด

เสียงตะโกนสั่งสติกับเสียงสบถด่าตังผสานเสียงเท้าหลายสิบคู่ซึ่งกำลังย่ำผ่านดงไม้ร่มครึ้มไล่หลังมาติดๆ รวากับฝูงสุนัขจิ้งจอกออกไล่ล่าเหยื่อ แต่เสียใจกับพวกมันจริงๆ เพราะนักรบอย่างกรณย์ไม่ใช่เหยื่อกระจอกที่จะยอมให้ฝูงจิ้งจอกรุมทิ้งง่ายๆ ถ้าไม่เจ๋งจริงเขาไม่กล้ามาทำงานเสี่ยงๆ แบบนี้แน่

กรณย์ยังคงวิ่งฝ่าดงไม้รกเรือไปพร้อมจ่าวันด์ แม้เหี่ยวจะไหลย้อยชุ่มใบหน้า สร้างความรำคาญและทำให้เสบียงของเหลวรสเค็มไหลเข้านัยน์ตา ชายหนุ่มยกแขนขึ้นปาดเหงื่อบนใบหน้าลวกๆ ขณะที่ทำยังทำหน้าที่ก้าวไปข้างหน้าอย่างไม่หยุดยั้ง

เสียงหัวใจเต้นกระหน่ำตอกย้ำสภาวะอันตรายที่กำลังเผชิญ ชีวิตที่เหมือนแขวนอยู่บนเส้นด้ายทำให้เขาตึงเครียด ใบหน้าคมตาดจะเคร่งขรึม คิ้วหนาขมวดมุ่น

หากพลาดเพียงเสี้ยววินาที รับรองว่าเขาตายเหยียดด้วยฝีมือพวกมันแน่ๆ

ชายหนุ่มยังคงเร่งฝีเท้าอย่างไม่ย่อ เพราะทุกวินาทีหมายถึงชีวิต กำลังแขวนอยู่บนเส้นด้าย บางครั้งเขาจะยกหลังมือขึ้นปาดเหงื่อที่สร้างความระคายเคืองให้แก่ดวงตา ผลจากการวิ่งบุกป่าฝ่าดงอย่างไม่คิดชีวิต ทำให้เลือดสูบฉีดแรงจนสัมผัสได้ว่าร้อนผะผ่าวไปทั่วร่าง

ด้านหลัง...พวกมันยังคงวิ่งไล่ตามมาอย่างไม่หยุดยั้ง ได้ยินเสียงย่ำเท้าดังกระชั้นเข้ามาทุกที!

จำวสันต์กวาดตามองรอบบริเวณ ไหวพริบในการต่อสู้ที่สั่งสมมานานกว่าสี่สิบปี ทำให้สัญชาตญาณการเอาตัวรอดของทหารมากประสบการณ์เข้าขั้นดีเยี่ยม สถิติเท่านั้นที่จะทำให้เขาสามารถพากรณ์ออกไปจากป่าแห่งนี้ได้ อาวุธที่มีอยู่ในมือไม่เพียงพอในการต่อสู้กับขบวนการนอกกฎหมายเหล่านั้น ซึ่งกำลังไล่ล่าพวกเขาอย่างไม่ลดละ

แต่ดูเหมือนการหนีโดยไม่มีการปะทะจะเป็นไปไม่ได้ และโอกาสที่พวกเขาจะเอาตัวรอดออกไปได้ทั้งคู่ก็ดูริบหรี่เต็มทน

“หมวดไม่ต้องเป็นห่วงผม รีบหาทางกลับค่ายให้เร็วที่สุด ผมจะระวังหลังให้หมวดเอง ถ้าเรารัวตามกันไปแบบนี้ อีกไม่นานเราต้องถูกพวกมันฆ่าตายด้วยกันทั้งคู่แน่ๆ”

“จะให้ผมทิ้งจำได้อย่างไร ถ้าตายก็ต้องตายด้วยกันสิจ๋า”

กรณีย์ไม่หวั่นเกรงอันตรายตรงหน้า เขาตะโกนตอบโต้กับผู้ได้บังคับบัญชาด้วยน้ำเสียงแข็งกร้าว ไม่กลัวอันตรายที่อาจเกิดขึ้นกับชีวิตตนตามวิสัยคนกล้า

“เชื้อผมสิครับหมวด! ผมผ่านสงครามมานับไม่ถ้วน กองกำลังนอกกฎหมายแค่หยิบมือเดียวเอาชีวิตผมไม่ได้หรอก แต่ถ้าต้องคอยเป็นห่วงหมวดด้วย ผมเอาตัวไม่รอดและคุ้มกันหมวดไม่ไหวแน่ๆ”

จำวสันต์ตะโกนบอกผู้บังคับบัญชาด้วยน้ำเสียงจริงจัง สีหน้าของทหารสูงวัยกว่าเต็มไปด้วยความกังวล จ้องมองหนุ่มรุ่นลูกเขม็ง

“ผมไม่ใช่เด็กนะจ๋า จะได้ไม่รู้จักระวังตัว” คนเป็นนายเอ่ยด้วยน้ำเสียงชิงชัง

“ผมไม่ได้หมายความว่าอย่างนั้นครับหมวด แต่หมวดเพิ่งมาใหม่ ยังไม่รู้ทางหนีทีไล่” จำวสันต์ให้เหตุผล

“พวกเราลาดตระเวนกันมาหลายเดือนแล้วนะจ๋า ทำไมผมจะไม่ว่าพื้นที่นี้เป็นยังไง” กรณีย์แย้งด้วยสีหน้าดุดัน

เสียงเฮลิคอปเตอร์ดังกระหึ่มใกล้เข้ามา ทำให้จำวสันต์หยุดได้เฉีง

กับผู้หมวดหนุ่ม ทหารวัยห้าสิบเศษเงยหน้าขึ้นมองผ่านทิวไม้สูงไปยัง
ท้องฟ้าและร้องขึ้นอย่างดีใจ สีหน้าเต็มไปด้วยความหวัง รอยยิ้มกระจ่าง
บนใบหน้าเหี่ยวยามวัย

“หมวด! เรารอดแล้วหมวด พวกเรามาช่วยแล้ว”

“ไปจ๋า เราต้องรีบไปให้ถึงจุดจอด ฮ. ก่อนที่พวกมันจะตามทัน”

ภรรยานี้ยิ้มแล้วบอกผู้ใต้บังคับบัญชาด้วยน้ำเสียงแสดงความดีใจ
เห็นโอกาสรอดของตนกับจ้าวสันต์รอดอยู่แค่เอื้อม ทหารกล้าทั้งสองวิ่งสุด
ฝีเท้า ไม่สนใจเสียงปืนที่ก้องไปทั่วป่าซึ่งดังไม่หยุด

ปัง!

เสียงปืนดังขึ้นอีกระลอก ทั้งสองพุ่งเข้าไปหลบหลังต้นไม้ใหญ่อย่าง
พร้อมเพรียงกัน อาศัยความรกซำพรางตัว จ้าวสันต์ชะโงกหน้าออก
จากที่กำบังพลางยิงตอบโต้พวกมันอย่างไม่กลัวตาย ขณะตะโกนแข่งกับ
เสียงปืนที่ดังก้องป่าด้วยความเป็นห่วงความปลอดภัยของผู้บังคับบัญชา

“ไปหมวด ไม่ต้องห่วงผม รีบไปที่ ฮ. เดียวนี้”

“เราต้องรอดไปด้วยกันจ๋าเข้ม พวกเรากำลังมาช่วยแล้ว ผมไม่มี
วันทิ้งจ๋าแน่ๆ”

ภรรยานั้นไปตะโกนตอบผู้ใต้บังคับบัญชาด้วยน้ำเสียงห้าวหาญ
พร้อมยิงตอบโต้ศัตรู ท่ามกลางนาที่แห่งความเป็นความตาย เขาทำให้
จ้าวสันต์ซาบซึ้งในน้ำใจที่ไม่เกรงกลัวภัยอันตรายและไม่ยอมทิ้งพวกพ้อง
เพื่อเอาตัวรอด ทหารชั้นประทวนค่อยๆ คลานออกจากจุดกำบังไปสมทบ
กับภรรยานี้ซึ่งอยู่ห่างออกไปไม่กี่โหล่นัก

เสียงกึ่งไม้หักเบาๆ ปลุกสติญาณการเอาตัวรอดของทหาร
มากประสบการณ์อย่างจ้าวสันต์ทันที เขามองไปยังด้านหลังของภรรยานี้
ด้วยความระแวดระวัง มองข้ามไหล่ทหารรุ่นลูกด้วยแววตาแห่งแล้ง ขมวด
คิ้วมุ่นเมื่อเห็นปลายกระบอกปืนของศัตรูเล็งตรงมาในทิศทางที่อาจเกิด
อันตรายต่อชายหนุ่มจนถึงแก่ชีวิต

“หมวด ระวัง!”

เสียงตะโกนของจ้าวสันต์ดังก้องผืนป่า ร่างใหญ่ของชายสูงวัยกว่า โทมเข้าใส่ทหารรุ่นลูก เอาตัวบังวิถึกระสุนเพื่อปกป้องอีกฝ่ายโดยไม่เกรงอันตรายที่จะเกิดขึ้นกับตนเอง

ปัง! ปัง!

กระสุนพุ่งเข้าทะลุหัวไหล่กับกลางหลังจ้าวสันต์สองนัด กรัณย์ ตะลึงเมื่อเห็นอาการสะดุ้งเฮือกของผู้ใต้บังคับบัญชาขณะที่เขาถูกผลัดจนล้ม แต่ยังมีสติจึงชักปืนออกมายิงสวน ทำให้ร่างใหญ่ของคนร้ายยล้มลงสิ้นใจ และเสียงปืนจากทหารหน่วยสมทบที่เข้ามาช่วยเหลือก็ดังขึ้นอีกหลายนัด

กรัณย์ไล่ถอยทันทีที่เห็นเครื่องแบบทหารของกลุ่มชายฉกรรจ์ที่โหดเข้ามา ขณะที่คนร้ายถอยร่นเข้าไปในเขตป่าลึก ทหารหนุ่มจึงกลับมาจดจ่ออยู่ที่ร่างของผู้ใต้บังคับบัญชา ซึ่งได้รับบาดเจ็บสาหัสเพราะปกป้องเขา

“จ่าเข้ม! จ่าเป็นยังไงบ้าง” กรัณย์ประคองร่างซุ่มเลือดของจ้าวสันต์ขึ้นด้วยความระมัดระวัง ใบหน้าคมเคร่งเครียดขึ้นทันทีที่เห็นบาดแผลบนร่างกายเพื่อนร่วมทีม

“หมวดปลอดภัยดีใช้ไหมครับ” จ้าวสันต์ยิ้มคล้ายใกล้สิ้นแรง ทว่าดวงตาแห่งแสงคู่นี้กลับเต็มไปด้วยความยินดี เมื่อเห็นชายหนุ่มรุ่นลูกปลอดภัย

“จ่าต้องเข้มแข็งไว้นะ จ่าจะดีไม่เป็นไร เข้าใจไหม”

กรัณย์ไม่ได้ตอบคำถามของอีกฝ่าย แต่ออกคำสั่งให้ผู้ใต้บังคับบัญชาอดทน เขาเป็นห่วงความปลอดภัยของคนในอ้อมแขน รู้สึกถึงแรงบีบของหัวใจ

“ถ้าผมเป็นอะไรไป ฝากหมวดช่วยดูแลลูกสาวผมด้วย ปกป้องแทนผมที่ได้ไหมครับหมวด” จ้าวสันต์เอนด้วยเสียงกระซอกระแทน มอง

อีกฝ่ายอย่างฝากความหวังไว้กับคำตอบของชายหนุ่ม

ภาพดรูณีแรกรุ่งนสวมชุดนักเรียนชั้นมัธยมปลาย ผมสั้นเสมอตั้งหู ผุดขึ้นในความทรงจำ เธอชื่อแก้วกิริยา บุตรสาวเพียงคนเดียวของจำวสันต์ ซึ่งเขาจำเรื่องราวของเธอได้แม่นยำ เพราะคนในอ้อมแขนมักจะระบายความหวังโยให้ฟังด้วยความรักใคร่ในตัวบุตรสาว ครอบครัวของจำวสันต์ต้องต่อสู้กับบรรดาญาติพี่น้องภรรยา ซึ่งจ้องจะหาผลประโยชน์จากสมบัติของภรรยาผู้ล่วงลับที่เหลือทิ้งไว้ให้จำกับลูก

สิ่งที่จำวสันต์กลัวดูเหมือนจะเป็นความร้ายกาจของเหล่าญาติ ซึ่งจ้องจะหาผลประโยชน์จากความเป็นวงศ์วานว่านเครือเดียวกับบุตรสาวเขา ที่ดินกว่าห้าสิบไร่ซึ่งเป็นของแก้วกิริยาดึงดูดใจเสียหิวทั้งหลายให้มารุมหญิงสาว หากเกิดอะไรขึ้นกับจำวสันต์สักคน แก้วกิริยาจะดูแลตัวเองกับสมบัติเหล่านั้นได้อย่างไร

“จำจะต้องปลอดภัยและกลับไปดูแลแก้วด้วยตัวเองได้ ผมสัญญา”

ภรรยาพยายามให้กำลังใจคนในอ้อมแขน เขาร้องบอกแข่งกับเสียงปิ่นของเจ้าหน้าที่ซึ่งยังต่อสู้กับกลุ่มผู้กระทำความผิดจนเสียงดังก้องป่า

“ไม่ต้องไปสนใจผมหรอกครับหมวด สัญญากับผมได้ไหม ถ้าผมไม่รอด...หมวดจดทะเบียนสมรสกับลูกสาวผม แต่งงานกับแกในนามจนกว่าแกจะบรรลุนิติภาวะ เพื่อคุ้มครองแทนผม จะได้ไหมครับ”

จำวสันต์พยายามพูดจนจบประโยคด้วยเสียงที่เริ่มติดขัด จ้องมองใบหน้าของหนุ่มรุ่นลูกอย่างวิงวอนและคาดหวัง

“จำไม่ต้องเป็นห่วง ถ้าเกิดอะไรขึ้นจริง ผมจะดูแลแก้วตามที่จำต้องการ แต่ตอนนี้จำต้องอดทนเอาไว้ แก้วไม่อยากให้ผมดูแลเธอแทนจำแน่ๆ จำจะต้องกลับไปดูแลลูกสาวด้วยตัวเอง เข้าใจไหม” ภรรยาเอ่ยด้วยน้ำเสียงจริงจัง

จำวสันต์ยิ้มนิดๆ อย่างอ่อนระโหย ก่อนจะรับปากผู้หมวดหนุ่มด้วยเสียงแหบแห้ง

“ครับหมวด ผมจะอดทน” ทหารผู้บาดเจ็บสุดลมหายใจเข้าปอด
แม้ริมฝีปากแน่นขณะพยายามข่มกั้นความเจ็บปวดทรมานจากพิษ
บาดแผล และเฝ้าด้วยเสียงกระท่อนกระแท่นต่อ

“อย่าบอกแก้วว่าผมบาดเจ็บเพราะช่วยหมวด ผมไม่อยากจะให้ลูก
เข้าใจหมวดผิด” ทหารชั้นผู้น้อยเฝ้าก่อนจะสิ้นสติไป

หน่วยลาดตระเวนปะทะกับกลุ่มคนร้ายอยู่พักใหญ่ ก่อนที่ฝ่าย
คนร้ายจะถอยร่นและหนีหายไป คนเจ็บจึงถูกพาไปยังจุดจอดเฮลิคอป-
เตอร์ กริณณ์มองร่างไร้สติของวสันต์ที่เพื่อนทหารแบกอยู่ข้างหน้าด้วย
ความกังวล

1

จุดเริ่มต้นความสัมพันธ์

นัยน์ตาคมดูของชายหนุ่มฉายชัดถึงความกังวล ขณะมองเพื่อนร่วมอาชีพผ่านกระจกบานเล็กหน้าประตูห้องคนไข้ รูปร่างผึ่งผายในชุดลายพรางสีเขียวซีมัว ซึ่งเป็นเครื่องแบบทหารช่วยอำพรางอารมณ์เขาได้พอสมควร ใจที่หนักอึ้งส่งผลให้ใบหน้าหล่อเหลาเต็มไปด้วยความเครียด แต่นั่นไม่ทำให้ภริยาลดความน่ามองลงเลย ไม่ว่าจะทหารหนุ่มผู้นี้จะอยู่ในสภาพหรือสถานการณ์เช่นไร เขาก็ยังคงดึงดูดสายตาสาวๆ ได้... เช่นในเวลานี้

บรรดาพยาบาลสาว ๆ หรือแม้แต่ญาติผู้ป่วยทั้งสาวและไม่สาวที่เดินผ่านชายร่างกำยำ อดชม้ายตาให้ชายหนุ่มอย่างสนใจไม่ได้ ต่างกับคนถูกมอง เพราะไม่มีดวงตาคูใดถึงความสนใจเขาได้เลยจริงๆ

ภริยาก็กำลังครุ่นคิดด้วยความรู้สึกหนักอึ้งในอก

เขาถอนหายใจพรี๊ดเพื่อระบายความอัดอั้น ทบทวนสิ่งที่ได้รับฟังจากแพทย์ แผลจากคมกระสุนทำให้จ้าวสันต์เสียเลือดมาก ประกอบกับสภาพร่างกายที่ทรุดโทรมตามวัยเป็นอุปสรรคต่อการรักษาครั้งนี้

ผู้มีพระคุณของเขามีโอกาสรอดเพียงน้อยนิด นั่นคือสาเหตุที่ทำให้ชายหนุ่มหม่นหมองและรู้สึกผิดต่อลูกสาวของจ้าวสันต์ เพราะเขาคือต้นเหตุทำให้เธออาจจะต้องใช้ชีวิตต่อจากนี้ตามลำพัง

ชายหนุ่มสงสาร จุกเจ็บจนพูดไม่ออกเมื่อเห็นคราบน้ำตา และได้ยินเสียงสะอึกสะอื้นปึมว่าจะขาดใจของเด็กสาวที่นั่งกุมมือบิดาไว้ คอยจับหลังมือเหี่ยวยุบนั้นราวกับต้องการจะถ่ายทอดพลังชีวิตผ่านสัมผัสแห่งความรักให้แก่ว่างไร้สติ

เด็กสาวร่างบอบบางนั่งนิ่งอยู่ข้างเตียงของบิดา เขาเห็นร่างเธอสะท้าน ได้ยินเสียงสะอื้นไห้เบาๆ ดังประสานไปกับเสียงอุปกรณ์ทางการแพทย์ที่ทำหน้าที่ต่อลมหายใจให้จ้าวสันต์ ดวงตาอำมหิตน้ำใสเฝ้ามองคนเป็นพ่อหายใจราวยริน โดยมีสายระโยงระยางด้วยท่าทางเป็นทุกข์

เขาถอนหายใจเฮือกพร้อมกับตัดสติในใจลึกๆ ประตุเข้าไป...

ภรรยาก็ก้าวเข้าไปหยุดยืนข้างเด็กสาว เธอยังคงสวมชุดนักเรียนดวงตาบวมเป่งเพราะผ่านการร้องไห้มานานคูนั้นไม่แม้แต่จะขำเสียงแลเขา เธอคงจมอยู่แต่กับการเฝ้าวิงวอนต่อโชคชะตาให้บิดาปลอดภัย เขาถอนหายใจยาวอีกครั้งขณะมองเพื่อนทหารต่างวัยนอนไร้สติอยู่บนเตียงผู้ป่วยด้วยความกังวล

ชายหนุ่มเหลือบมองเด็กสาวที่เป็นดวงใจของคนเจ็บด้วยความเสียใจอย่างสุดซึ้ง สำนึกผิดที่ตนเป็นต้นเหตุให้เธอต้องเจ็บช้ำ จ้าวสันต์ฝากหัวใจดวงนี้ให้เขาช่วยดูแลราวกับรู้ชะตาของตนเอง และหากเกิดอะไรขึ้นกับชายผู้มีพระคุณจริง เขาคงไม่สามารถปฏิเสธจ้าวสันต์ได้

แก่วิทยาเงยหน้าซุ่มน้ำตาขึ้นมาดูขึ้นมองทหารหนุ่มด้วยแววตาแสดงชัดถึงความกังวลใจ

“พ่อแก้วจะหายไหมคะ หมวดกัณฑ์ หมอบอกอะไรกับหมวดบ้าง”

แก่วิทยาคงไม่รู้ว่าคุณคำถามกับแววตาคาดหวังของเธอบีบคั้นหัวใจคนฟังแค่ไหน เจ้าของดวงตาคมกล้าไม่อยากสบตาเศร้าๆ คูนั่นตรงๆ เพราะเกรงจะพลังสารภาพความจริง และยอมรับผิดชอบเพื่อลดความละอายที่เกาะกินใจเขาอยู่ เพราะเขาคือต้นเหตุทำให้ผู้ใต้บังคับบัญชาได้รับบาดเจ็บ หากจ้าวสันต์ไม่เข้ามาบังวิถึกระสุนแทนเขา วันนี้แก่วิทยาคง

ไม่ต้องอยู่ในสภาพเช่นนี้

“จำขี้มเสียเลือดมาก หมอพยายามช่วยสุดความสามารถแล้วแก้ว
พี่ว่าเรากลับไปอาบน้ำเปลี่ยนเสื้อผ้าที่บ้านก่อนดีกว่าแล้วค่อยมา เดี่ยวพี่
จะดูแลจำแทนเราเอง” กรัณย์เอ่ยปลอบใจเด็กสาวด้วยความอดอัดใจ

“แก้วยังไม่อยากไปไหนทั้งนั้น กลัวว่าตอนแก้วไม่อยู่พ่อจะทิ้งแก้ว
ไป” เด็กสาวเอ่ยด้วยเสียงสั่นเพราะแรงสะอื้น

เขาปวดแปลบหัวใจคล้ายถูกบีบแรงๆ มองภาพสองพ่อลูกด้วยความ
หดหู่ ตั้งใจจะเอ่ยปลอบโยนเด็กสาว แต่ยังไม่ทันจะกล่าวคำใด เสียง
แหลมของผู้หญิงที่เขาไม่รู้จักก็ดังขึ้น

“ตายแล้ว นังแก้ว ทำทางพ่อแกล่อาการเพียบชะขนาดนี้ สงสัยคง
รอดยากชะละมั้ง ฮะ!”

ยุพินชะโงกหน้าข้ามไหล่หลานสาวมองคนที่ยังไม่ได้สติ พลังเอ่ย
ถามเสียงหย่นพร้อมกับแะปาก

เสียงที่ดังขึ้นดึงความสนใจจนชายหนุ่มเหลียวไปมองด้วยความ
ไม่พอใจ การเอ็ดตะโรไร้กาลเทศะของผู้มาเยือนทำให้เขาหงุดหงิด จึงตัวด
สายตามองหญิงวัยสี่สิบเศษ แต่งตัวมอซอ ผมเผ้ารุงรัง แต่ใบหน้ามีเค้า
ความงาม ถ้าหล่อนรู้จักแต่งเนื้อแต่งตัวคงดูดีสมวัยกว่าที่เป็น

เขาชำเลืองมองเด็กสาวที่เดินตามหล่อนเข้ามา ใบหน้าอ่อนเยาว์
สื่อเค้าความกำก้นเกินวัย ดวงตาวิบวาวยามมองเขาดูกะลุ่มกะเหลี่ย
แก่แดด ชัดกับใบหน้าอ่อนเยาว์เหลือเกิน ชายหนุ่มกะด้วยสายตาแล้วคิด
ว่าเจ้าหล่อนคงอายุรุ่นราวคราวเดียวกับแก้วกิริยา อ่อนแก่กว่ากันไม่เกิน
หนึ่งหรือสองปีแน่ๆ แต่กิริยามารยาทที่ดูเกินเด็กทำให้กรัณย์ถอนหายใจ
ยาวด้วยความอดทนระอาใจ

กรัณย์ขมวดคิ้ว มองผู้หญิงที่เพิ่งเดินผ่านประตูห้องผู้ป่วยเข้ามา
พร้อมเด็กสาวทำทางแก่แดด ประโยคไร้สำนึกที่หล่อนเอ่ยกับแก้วกิริยา
ทำให้เขาไม่พอใจ แต่พยายามข่มโทสะและตัดสินใจไม่เข้าไปก้าวก้าว จึง

ถอยออกมายืนฟังบทสนทนาที่ปลายเตียง

ชายหนุ่มมองหญิงวัยสี่สิบเศษตรงหน้า และได้ข้อสรุปในใจว่า ผู้หญิงหน้าตาดีใช้จะมีนิสัยดีน่าสมาคมด้วยเสมอไป อย่างเช่นผู้หญิงตรงหน้าที่มีกริยาวาจาขัดกับรูปร่างหน้าตาชัดเจนจนน่าเสียดาย

“นี่ถ้าพ่อแกเป็นอะไรไป แกต้องไปอยู่กับน้ำนงแก้ว น้ำจะเป็นคนดูแลแกเอง ไปอยู่กับนังชิตชัมย์ อย่างน้อยแกจะได้ไม่เหงา ยังไงก็เป็นลูกพี่ลูกน้องกัน มีอะไรจะได้พึ่งพาอาศัยกันได้ไง”

หล่อนปรับน้ำเสียงให้อ่อนลงขณะโน้มหน้าหัวใจหลานสาวให้ไปอยู่กับตน หลังจากเห็นสภาพพี่ชายที่นอนเจ็บอยู่บนเตียง อาการร่ำแยของเจ้าวสันต์ทำให้ยุพินผู้เป็นน้องสาวเพียงคนเดียวของมารดาแก้วกริยาวารู้สึกลึกลับ เมื่อคำนวณถึงราคาที่ดินจำนวนมากที่พี่สาวทิ้งไว้ให้เป็นสมบัติของแก้วกริยา

“หรือจะให้ฉันไปอยู่เป็นเพื่อนแก้วที่บ้านก็ได้นะ เอาไหม”

ชิตชัมย์ตัดเสียงให้อ่อนหวานอย่างมีน้ำใจ แต่ไม่ละสายตากราบหน้าคมเข้มของทหารหนุ่มรูปงามแม้แต่น้อย

“ไม่ต้องหรอกจ้ะ พ่อแก้วจะต้องไม่เป็นไร แก้วจะอยู่กับพ่อ”
เด็กสาวตบน้ำเสียงระโหยแต่เด็ดเดี่ยว “รู้ความอ่อนแอ

“น้ำก็พูดเมื่อเอาไว้ อาการพ่อแกดูหนักชะขนาดนี้ ถ้าเขาเป็นอะไรไป แกเป็นสาวเป็นนางจะอยู่คนเดียวได้ยังไง” ยุพินกล่าวต่ออย่างไม่ยอมแพ้

“นั่นสิแก้ว แม่กับพ่อฉันเป็นห่วงเธอมากนะ แม่บ่นให้ฉันฟังเสมอว่าอยากให้เธอไปอยู่ด้วยกัน ฉันเองก็จะได้มีเพื่อน” ชิตชัมย์จิบปากจิบคอเอ่ยสนับสนุนมารดา

“ห่วงฉันเหรอ...แม่เธอเป็นห่วงฉันหรือห่วงที่ดินที่เป็นของฉันกันแน่ ชิตชัมย์”

เธอเงยหน้าขึ้นตวัดสายตามองสองแม่ลูกอย่างไม่หวั่นเกรง สบตา

เจ้าเล่ห์ของน้ำพาลางเอ่ยอย่างรู้เท่าทันความคิดของอีกฝ่าย

ประโยคจะฉานทันคนและแววตาจับพิรุณของหลานสาวทำให้ยุพินเกิดโทสะ เท้าเอวฉับพร้อมกับพ่นคำหยาบตอกลงตามแรงอารมณ์

“เอ๊ะ อีนี่! กูเป็นน้ำมิ่งนะอ๊แก้ว กูก็ต้องเป็นห่วงมิ่งนะสิ ถ้าพ่อมิ่งตาย มิ่งมันก็หัวเดียวกระเทียมลีบ อายุก็ยังน้อย จะมีปัญญาอะไรมาดูแลทรัพย์สินสมบัติของพี่สาวกูอะ” สรรพนามเรียกขานหลานเปลี่ยนไปตามอารมณ์ของคนเป็นน้ำ

วาทะไม่ถนอมน้ำใจของยุพินทำให้แก้วกรีธาเม้มริมฝีปากแน่น เธอเงยหน้าเปิกน้ำตาขึ้นสบตาน้ำอย่างไม่พอใจ พ่อเธอยังนอนหายใจรวยรินอยู่บนเตียง แต่น้ำกลับทำเหมือนมาแข่งมากกว่ามาเยี่ยม เสียงได้กลับจิ้งหรีดและประชดประชันโดยไม่เกรงใจวิฤติที่มากกว่าของอีกฝ่าย

“อีกไม่กี่เดือนแก้วก็จะอายุจะครบสิบแปดแล้ว ไม่ใช่เด็กสามขวบที่ต้องพึ่งน้ำ น้ำไม่ต้องเป็นห่วง ถ้าพ่อแก้วเป็นอะไรไปจริงๆ แก้วก็ดูแลตัวเองได้”

เธอพูดอย่างถือดี เย่อหยิ่ง และหันไปมองญาติผู้น้องพร้อมออกปากไล่ทั้งคู่อย่างไม่ไว้หน้า

“น้ำกับชิดกลับไปเถอะ ถ้าจะมาดูว่าพ่อแก้วเป็นยังไงบ้าง ก็เห็นแล้วว่าพ่อยังอยู่กับแก้ว ยังไม่ได้กลายเป็นศพอย่างที่ทุกคนอยากเห็นหรอกจ้ะ”

“อ๊แก้ว! อีหลานอัปรีช กูรู้สุดส่าห์เป็นห่วงว่ามิ่งไม่เหลือใคร มิ่งยังไม่เห็นความหวังดีของกู”

ยุพินเดินผางด้วยความโมโห อารมณ์พุ่งพรวดจนไม่สามารถควบคุมโทสะได้ สบถคำหยาบอย่างไม่เกรงใจผู้หมวดหนุ่มที่ยืนทำหน้านิ่งอยู่ที่ปลายเตียง และแสดงกิริยาตามสันดานอย่างเกรี้ยวกราด

“ดูย...ถ้าพ่อมิ่งตายเมื่อไหร่ อย่าชมชานมากกราบดินง้อกูก็แล้วกัน อีชยะ”

“ใจเย็นสิจ๊ะแม่ แก้วมันกำลังเครียด แม่ต้องให้เวลาแก้วมันหน่อยนะจ๊ะ”

ชิตชัมัยแสรังเอ่ยอย่างรอมชอม ทั้งที่ความจริงอยากโผไปกระซาก ลูกพี่ลูกน้องมาจิกตบ โทษฐานที่ไว้ส้อมมาคารวะกับมารดาตน แต่เพราะไม่อยากแสดงกิริยาไม่งามต่อหน้าทหารรูปร่างงาม และเห็นเขาทำตาขุ่น มองมารดาเธอด้วยความไม่พอใจ จึงต้องเสแสรังทำเป็นช่วยไกลเกลี่ย

“ไม่ต้องไปเข้าข้างมันนั่งชิต คุณมันพูดกับแม่เชิงสิ ไม่มีส้อมมาคารวะมันเคยคิดว่าข้าเป็นน้องสาวของแม่มันหรือก็เปล่า”

ยุพินยังคงแสดงกิริยาเก๋ยวกรวด ไม่ยอมอ่อนน้อมให้ขณะเอ่ยเสียงขุ่นอย่างมีโทษะ

“ฉันว่าเรากลับกันก่อนดีกว่านะจ๊ะแม่ เอาไว้วันหลังเราค่อยมาเยี่ยมลุงเข้มนใหม่ รอให้แก้วมันสบายใจกว่านี้ค่อยคุยกัน”

ชิตชัมัยเป็นคนฉลาดแกมโกงที่เดียว จึงยังพอมีสติ ไม่แสดงอารมณ์เพื่อคงภาพพจน์ของตนในสายตาญาติ โดยพยายามไกลเกลี่ยสุดความสามารถเพื่อให้มารดาใจเย็น จะเด็ดบัวก็ควรเหลือเอาไว้สานสัมพันธ์กันในอนาคตบ้าง

“หี...กูไม่มาแล้ว ในเมื่อมันอวดดีก็ปล่อยให้มันดูแลพ่อตามลำพังอย่าชมชานมาขอความช่วยเหลือจากกูก็แล้วกัน กลับไว้ย่นั่งชิต”

ยุพินเอ่ยเสียงหยัน ตวัดสายตามองหลานสาวอย่างดูถูก และบะปากใส่ก่อนจะหันไปดึงมือลูกสาวเบาๆ

“เดี๋ยวสิจ๊ะแม่ ให้ฉันไหว้ลาคุณทหารท่านก่อน”

ชิตชัมัยสะบัดข้อมือออกจากมือมารดา รีบกระพุ่มมือไหว้ทหารหนุ่มรูปร่างงาม โดยไม่ลืมทิ้งหางตาให้ทำพร้อมกับโปรยยิ้มยั่วยวนด้วยกิริยาที่จำมาจากในละครอย่างไม่มีผิดเพี้ยน

“ฉันกลับก่อนนะจ๊ะ คุณทหาร สวัสดิ์จ๊ะ”

ยุพินคิดว่ามีบุตรสาวแล้วกระตุกเบาๆ หมุนตัวและพากันเดินออก

จากห้องคนไข้ด้วยกิริยากระแทกกระทั้น ทำให้คนที่มองอยู่นานอย่าง
ภรณ์ถนอมหายใจแรง อิดหนาระอาใจ และเห็นใจเด็กสาวข้างกายมากยิ่งขึ้น
ขึ้น มีน้ำจาวสันต์ถึงเป็นห่วงเป็นใยบุตรสาว สองแม่ลูกนั้นร้ายกาจจนไม่
น่าไว้วางใจ

“เข้มแข็งนะแก้ว” ภรณ์ทำได้แค่ลอบใจเด็กสาว สงสารแก้ว-
กิริยาที่ต้องแบกรับปัญหามากมายในชีวิตตามลำพังทั้งที่อายุเพียงเท่านี้

“ขอบคุณค่ะพี่หมวด แก้วเป็นลูกทหาร แก้วจะต้องเข้มแข็ง แก้ว
ไม่มีวันทำตัวอ่อนแอให้ใครเหยียบย่ำได้ง่ายๆ หรือค่ะ”

เธอเงยหน้าเปื้อนน้ำตาขึ้นสบตาคนกล้าขณะเอ่ยตอบ และยก
หลังมือปาดน้ำตาที่ไหลไม่หยุด ก่อนจะจับมือข้างหนึ่งของบิดาขึ้นแตะ
ริมฝีปากตนเบาๆ รวากับตั้งใจจะถ่ายทอดความรักและเป็นห่วงผ่านการ
จูบหลังมือเหยว่นไร้สีเลือดของท่าน

“พ่อต้องหาย พ่อจะต้องกลับมาอยู่กับแก้วนะจ๊ะ ถ้าพ่อไม่อยู่
น้ำยุพินไม่ปล่อยให้แก้วอยู่อย่างมีความสุขแน่ๆ เข้มแข็งไว้นะจ๊ะพ่อ”
แก้วกิริยากระซิบบอกบิดาทั้งน้ำตา

ภรณ์มองภาพบีบคั้นหัวใจตรงหน้าด้วยความเจ็บหนึบในอก

“จำเข้มไม่มีวันปล่อยให้ใครทำร้ายเธอแน่ๆ ความรักของเขาจะเป็น
เกราะคุ้มครองเธอตลอดไป”

เขาเอ่ยเสียงหนักแน่น ก่อนผ่อนลมหายใจเพื่อลดความอัดอั้นลง
บ้าง คำสัญญาที่เคยให้ไว้แก่บิดาของเด็กสาวยังคงฝังแน่นอยู่ในความ
ทรงจำมิรู้ลืม

ผ่านมาสองวันแล้วที่จ้าวสันต์เข้ารับการรักษาตัวที่โรงพยาบาล
แม้ว่าภรณ์จะเป็นห่วงอาการของอีกฝ่ายเพียงใด แต่เขาก็ไม่สามารถ
ละทิ้งหน้าที่ได้ ชายหนุ่มจึงกลับมาทำงานตามปกติ แต่ทุกวันหลังเลิกงาน
เขาไม่เคยละเลยการแวะไปเยี่ยมจ้าวสันต์ เขานึกถึงภาพเด็กสาวที่สวม

ชุดมอมแมม นุ่งกุ่มมือบิดาที่นอนอยู่บนเตียงคนไข้ โดยมีสายระโยงระยางของอุปกรณ์การแพทย์ ซึ่งเป็นภาพที่บีบคั้นหัวใจอย่างรุนแรง

ความรู้สึกผิดทำให้ชายหนุ่มอึดอัด เด็กสาวคงไม่ต้องมีสภาพเหมือนอยู่เพียงลำพังในโลกเช่นนี้ ถ้าบิดาเธอไม่เสียสละเพื่อปกป้องคนอื่นเช่นเขา กรณียศถอนหายใจพลางเก็บเอกสารใส่ลิ้นชักในเวลาใกล้จะห้าโมงเย็น เตรียมตัวเดินทางไปเยี่ยมจ้าวสันต์เหมือนเช่นทุกวันนี้ แต่ขณะที่เขากำลังจะเดินออกจากห้อง ประตูห้องทำงานก็ถูกเคาะเบาๆ ก่อนจะเปิดออก ทหารคนหนึ่งเข้ามาทำความเคารพพร้อมเอ่ยขึ้น

“ขออนุญาตครับ ผู้หมวด” สิบตรีวัลลภทำความเคารพผู้หมวดหนุ่มตามวินัยทหารด้วยท่าทางเข้มแข็ง

“มีอะไรหมู่วัลลภ”

“เรื่องจำเข้มนครีบผู้หมวด ลูกสาวจำเข้มนครีบ มาบอกว่าจำเข้มนครีบไปแล้ว และจำเข้มนครีบผู้หมวดครับผม” สิบตรีวัลลภเอ่ยอย่างนอบน้อม

รอยยิ้มยินดีผุดขึ้นบนใบหน้าของทหารหนุ่ม ชายร่างสูงลูกพรวดพราดขึ้นจากเก้าอี้ สาวเท้าผ่านร่างใหญ่ของสิบตรีวัลลภออกไปด้วยความรวดเร็ว

รถจักรยานยนต์คันใหญ่แล่นไปด้วยความเร็ว และการจราจรในต่างจังหวัดไม่หนาแน่นเหมือนที่กรุงเทพฯ จึงไม่ต้องใช้เวลาเดินทางนานนัก แต่สิบนาที่ทหารหนุ่มก็เดินทางมาถึงหน้าโรงพยาบาล ชายหนุ่มจอดรถ ถอดหมวกกันน็อกแขวนไว้ที่แฮนด์ จากนั้นก็เดินไปตามทางเดินและขึ้นสู่ห้องพักคนไข้

เขาเคาะประตูห้องเบาๆ แล้วผลักเข้าไป เจ้าของดวงตาคนสบตาเด็กสาวที่ยืนอยู่ข้างเตียงของจ้าวสันต์ ข้างกายเธอมีหญิงรุ่นราวคราวเดียวกับคนเจ็บนั่งอยู่บนเก้าอี้พลาสติกที่เคยเป็นที่นั่งประจำของแก้วกิริยาตลอดสองวันที่ผ่านมา กรณียศสัมผัสได้ถึงตาสองคู่ที่จ้องมอง ทว่าความสนใจทั้งหมดของเขาพุ่งไปที่ชายบนเตียง จึงไม่ได้ใส่ใจแววตาต่างความ

รู้สึกของผู้หญิงทั้งคู่

“จำเข้มเป็นยังไงบ้าง อากาเร่ดีขึ้นแล้วใช่ไหมแก้ว”

เขาเอ่ยถามขณะก้าวเข้าไปหยุดยืนชิดเตียงคนไข้ ทอดสายตาอ่อนโยนให้ผู้มีพระคุณ ซึ่งมองเขาอย่างอดิโรยแต่ดวงตาแฝงแววยินดีอย่างเห็นได้ชัด แม้ยังต้องพึ่งเครื่องมือทางการแพทย์ก็ตาม

“ผู้หมวด พ่อแก้วมีเรื่องจะขอรับรองผู้หมวด” น้ำเสียงอ่อนระโหยเจือสะอื้นของเด็กสาวดังขึ้น

ภรณ์เหล็กือบตาขึ้นสบตาแก้วกิริยา หัวใจที่เคยแกร่งกลับรู้สึกโหวงๆ เหมือนถูกจับแหว่ง เขารีบก้มหน้าลงมองคนเจ็บที่กำลังจ้องมองตนอย่างวิงวอน ริมฝีปากแห้งผากขยับแต่กลับไม่มีเสียง ทว่าเขากลับสามารถจับใจความที่จ้าวสันต์ต้องการสื่อสารกับตนได้อย่างชัดเจน

จ้าวสันต์ห้วงแสนห้วงบุตรสาว และคำมั่นที่เคยขอเขา...คือความปรารถนาของผู้มีพระคุณ

“จำอยากให้คุณดูแลแก้วแทนจำใช่ไหม” ภรณ์ถามด้วยน้ำเสียงเคร่งขรึม

จ้าวสันต์พยายามจะพยักหน้าแทนคำพูด ดวงตาที่เคยหม่นแสงเปล่งประกายขึ้นเล็กน้อยตามความรู้สึกในขณะนี้ คนใกล้ลึ้นลมรู้ดีว่าผู้ชายห้าวหาญอย่างภรณ์จะไม่ผิดคำพูด สัจจะของชายชาติทหารทำให้คนเจ็บคลายความกังวลได้บ้าง

“ดิฉันชื่อระเบียบ เป็นเพื่อนกับจำเข้ม เป็นนายอำเภอ และดิฉันได้รับการติดต่อให้มาจัดการเรื่องจดทะเบียนสมรสให้คุณกับแก้วกิริยาในวันนี้” นายอำเภอเอ่ยพลางมองชายหนุ่มอย่างสำรวจ

“สวัสดิ์ครับ” ภรณ์ยกมือทำความเคารพหญิงสูงวัยกว่า ก่อนจะหันไปมองคนบนเตียงอีกครั้งด้วยความรู้สึกหนักหน่วงในใจ เขาเอ่ยกับคนเจ็บด้วยน้ำเสียงหนักแน่น

“จำไม่ต้องเป็นห่วง ผมจะทำตามสัญญาที่ให้ไว้กับจำ ผมจะดูแล

แก้วกิริยาตามที่จำต้องการ”

แก้วกิริยาปาดน้ำตาที่ไหลมาจากหางตาและกลั้นเสียงสะอื้น เข้าใจว่าบิดาเป็นห่วงเธอแค่ไหน แต่ที่ไม่เข้าใจคือทำไมผู้ชายคนนี้ถึงยอมยื่นมือเข้ามาช่วย อะไรทำให้บิดาวางใจมอบเธอให้อยู่ในความดูแลของเขา ทันทีที่บิดาได้สติตอนเช้ามีดที่ผ่านมา เธอตื่นตื่นและยินดีจนกลั้นน้ำตาไม่อยู่ อาการของท่านดีขึ้นกระทั่งสามารถพูดคุยกับเธอได้ แต่สิ่งที่ท่านเอ่ยเหมือนจะสั่งเสียทำให้เธอหวั่นใจ

บิดาขอให้เธอจดทะเบียนสมรสกับผู้บังคับบัญชา ซึ่งท่านเชื่อมั่นว่าเขาจะคุ้มครองดูแลเธอได้ จนกว่าเธอจะมีอายุครบยี่สิบปี...จนกว่าเธอจะสามารถดูแลตัวเองได้โดยไม่ต้องตกอยู่ภายใต้อำนาจของยุพินรวมทั้งบรรดาญาติผู้ไม่หวังดี

“แก้วรู้ใช่ไหมว่าจำเข้มต้องการให้พี่จดทะเบียนสมรสกับแก้วเพราะอะไร”

ภริณห์หันไปถามเด็กสาวด้วยน้ำเสียงอ่อนโยน สงสารและเห็นใจที่เธอจำเป็นต้องทำตามคำสั่งบิดาอย่างไม่มีทางเลือก

“แก้วทราบค่ะ แต่มันไม่ยุติธรรมต่อผู้หมวดเลยสักนิด แก้วไม่อยากเป็นภาระของใคร”

เธอตอบเสียงสั้น และพยายามกลั้นน้ำตาสุดความสามารถ

“พี่ยินดีและเต็มใจ แก้วไม่ต้องคิดมาก พี่สัญญาว่าจะดูแลแก้วในฐานะสามีจนกว่าแก้วจะเรียนจบปริญญาตรี เราจะเป็นสามีภรรยากันแต่ในนามเท่านั้น แก้วไม่ใช่ภาระ แต่เป็นหน้าที่ที่พี่จะต้องดูแลแทนจำเข้ม”

จำวสันต์มองสองหนุ่มสาวด้วยความเบาใจ ความห่วงใยถูกฝากผ่านชายหนุ่มที่ดีพร้อม ซึ่งเขามั่นใจว่าภริณห์จะดูแลบุตรสาวของตนได้ถึงจะต้องตายในวันนี้ เขาก็หมดห่วงและสามารถจากไปอย่างหมดกังวล

การจดทะเบียนสมรสระหว่างสองหนุ่มสาวมีนายอำเภอเป็น
ผู้จัดการให้ ทันทีที่บิดาของฝ่ายหญิงประทับใจในตัวนายอำเภอผู้
สิ้น นายอำเภอก็หีบห่อทะเบียนสมรสที่ถูกต้องตามกฎหมายระหว่างร้อยตรี
ภรณ์กับนางสาวแก้วกริยาขึ้นไปตรงหน้าคนเจ็บ เพื่อยืนยันให้รู้ว่า
ทุกอย่างถูกต้องสมบูรณ์ตามที่เขาต้องการแล้ว

“ฉันทำตามที่นายต้องการแล้วนะเข้ม นายไม่ต้องเป็นห่วงลูกสาว
นะ แต่ถึงยังไงนายก็ต้องรีบหาย จะได้มาดูแลยายแก้วอีกแรง นายต้องสู้
นะเข้ม” นายอำเภอเอ่ยให้กำลังใจเพื่อนด้วยน้ำเสียงอ่อนโยน

คนเจ็บยิ้มนิดๆ คล้ายใกล้หมดแรง ดวงตาหม่นหรือปริวารกับ
เปลือกตาหนักอึ้งจนแทบลืมไม่ขึ้น แต่แววดากลับแลดูมีความสุขเหลือเกิน

“ผมสัญญาว่าจะดูแลแก้วตามที่จำต้องการ จำไม่ต้องเป็นห่วง”
ภรณ์ยืนยันด้วยน้ำเสียงหนักแน่นแทนคำมั่นสัญญา เพื่อความสบายใจ
ของคนเจ็บ

น้ำเสียงหนักแน่นและแววดามุ่งมั่นของภรณ์ทำให้แววดม่นใน
ดวงตาของจ้าวสันต์เลือนหาย แก้วกริยามองเห็นแววปิติ ทำให้เธออด
ซำเล็งมองใบหน้าคมเข้มด้านข้างของภรณ์ด้วยความซาบซึ้งใจไม่ได้
ความรู้สึกดีๆ ก่อเกิดขึ้นในหัวใจของเด็กสาว โดยที่เธอเองก็แทบไม่รู้ตัวว่า
นั่นคือจุดเริ่มต้นของสายสัมพันธ์ทางใจที่เธอมีให้แก่ภรณ์

หลังผ่านการจดทะเบียนสมรสระหว่างภรณ์กับแก้วกริยาได้
ไม่กี่วัน อาการของจ้าวสันต์ก็ทรุดลงเรื่อยๆ กระทั่งเข้ามีดวันนี้เขาก็สิ้นลม
ท่ามกลางความเสียใจของบุตรสาว

แก้วกริยาสะอื้นให้ด้วยความเสียใจกับการจากไปของบิดา แต่
เด็กสาวก็เข้มแข็งมากพอที่จะยืนหยัดลุกขึ้นสู้ชะตาชีวิต

เธอติดต่อของศาลาวัด ก่อนจะทำเรื่องนำศพบิดาไปทำพิธีต่อไป
โดยไม่ร้องขอความช่วยเหลือจากบรรดาญาติพี่น้องของตนแม้แต่คนเดียว

สืบทวีวัลลภเป็นทั้งลูกน้องและเพื่อนคนสนิทของจ้าวสันต์ เด็กสาวจึงบอกข่าวการตายของบิดาให้อีกฝ่ายรู้เป็นคนแรก เธอไม่กล้าบอกภรรยาเพราะเกรงจะเป็นการรบกวนเวลาเขา จึงได้แต่ฝากข่าวไปกับสืบทวีวัลลภ

หลังวางสายจากแก้วกิริยา เขาก็รีบนำข่าวไปรายงานให้ผู้หมวดหนุ่มทราบทันที

“ผู้หมวดครับ จ่าเข้มเสียแล้วครับ ลูกสาวจ่าเพ็งโทร. มาแจ้งข่าวให้ผมมารายงานผู้หมวดเมื่อสักครู่ครับผม”

ภรรยาใจหายเมื่อทราบข่าวจ้าวสันต์ ทั้งที่เมื่อวานตอนเขาไปเยี่ยมยังเห็นทหารผู้นั้นมีอาการดีขึ้น ไม่คิดว่าวันนี้จะได้รับข่าวการจากไปของผู้มีพระคุณ เขาถามระรัด้วยความเป็นห่วงเด็กสาว

“แล้วตอนนี้ลูกสาวจ่าเข้มอยู่ที่ไหน”

“บ้านนี่คงอยู่ที่วัดแล้วละครับ ก็คงเป็นวัดสุวรรณดาวาสที่อยู่ใกล้ๆ บ้านจ่านั่นแหละครับผู้หมวด”

ภรรยาพยักหน้าเร็วๆ และก้าวยวๆ ผ่านประตูออกไป โดยมีสืบทวีวัลลภเดินตามออกมาด้วย ผู้หมวดหนุ่มจึงชักชวนอีกฝ่ายเดินทางไปพร้อมกัน ทหารหนุ่มต่างยศไปยังวัดที่อยู่ไม่ห่างจากบ้านจ้าวสันต์เท่าไรนัก ตลอดทางที่ขับรถไปภรรยาได้รู้ข่าวน่าเศร้าอีกหลายเรื่องของจ้าวสันต์กับลูกสาวจากปากเพื่อนสนิทของผู้ตาย

“สินบุญจ่าเข้ม ลูกสาวแกคงต้องเผชิญกับพวกญาติทางแม่ ที่ต้องการแย่งกันเป็นผู้ดูแลรดกของแกแทนจ่าเข้มอีกยกใหญ่เชียวะละครับหมวด ยิ่งยุพินที่เป็นน้องสาวเมียจ่าเขมนั้นยิ่งตัวร้าย จ้องแต่จะหาทางฮุบที่ดินของแก้วไปเป็นของตัวเอง นี่คงภาวนาให้จ่าเข้มตายเร็วๆ จะได้ซอเป็นผู้ปกครองเจ้าแก้วมัน”

ภรรยานึกถึงสีหน้าเกรี้ยวกราดของผู้หญิงที่มีศักดิ์เป็นน้ำของแก้วกิริยาพร้อมถอนหายใจเบาๆ เพราะแบบนี้จ้าวสันต์จึงขอร้องให้เขาช่วยดูแลบุตรสาวแทนตนเอง นี่ถ้าผู้หญิงคนนั้นรู้ว่าเขากับแก้วกิริยา

จดทะเบียนสมรสกันก่อนที่จำวสันต์จะเสียชีวิตไม่กี่วัน ได้กลั่นใจตายด้วยความแค้นใจเป็นแน่

“ขึ้นแก้วไปอยู่กับยุพิน ต้องถูกนั่งชิตชมั้มันข่มเอาแน่ ลูกสาวบ้านนั้นแก่แดดแก่ลมและร้ายกาจเกินอายุที่เดียวครับ ถ้าผู้หมวดเห็นเด็กนั้นจะต้องไม่เชื่อแน่ๆ ว่าเป็นลูกพี่ลูกน้องกับเจ้าแก้วมัน ต่างกันราวฟ้ากับเหวทีเดียว”

“ผมเคยเห็นแล้วละ ตอนที่เธอกับแม่ไปเยี่ยมจำเข้มน” ภรณ์เอ่ยและนึกถึงนัยน์ตาไหวระริกของเด็กสาวคนดังกล่าวด้วยความอดทนระอาใจ

“นั่งชิตชมั้มันแก่แดด เลือดพ่อเลือดแม่มันแรง” ลิปตรีวัลลภบ่นลอยๆ

“หนูรู้ใหม่ทำไมบ้านนั้นเขาถึงอยากได้ที่ดินตรงนั้นของแก้วนัก มันมีมูลค่ามากอย่างนั้นหรือ” ภรณ์ถามด้วยความสนใจใคร่รู้

“ที่ดินตรงนั้นราคากำลังพุ่งพรวดเสียครับหมวด ตั้งแต่มีข่าวว่าห้างเซ็นเตอร์มอลล์จะมาเปิดสาขาที่บ้านเรา ราคาที่ดินก็แพงหูฉี่ และเจ้าแก้วก็มีที่ดินอยู่ในบริเวณนั้นหลายสิบไร่ คนต่างถิ่นกว้านซื้อเพื่อรองรับเศรษฐกิจตอนเข้าสู่อาเซียนกันให้คึกคักไปหมดครับหมวด”

“หมายความว่าตอนนี้แก้วก็ริยาก็เป็นเศรษฐีที่ดินละสิ” ภรณ์เอ่ยอย่างหนักใจ

“ครับ แต่แก้วมันอายุยังไม่ถึงสิบแปดด้วยซ้ำ ยังไม่สามารถจัดการกับสมบัติพัสถานได้เอง ต้องมีผู้ปกครองดูแล และผมว่านางยุพินมันไม่ปล่อยให้โอกาสแบบนี้ให้หลุดลอยไปแน่ มันต้องร้องขอต่อศาลเป็นผู้ดูแลสมบัติของหลานมันแน่ๆ เลยครับหมวด”

ลิปตรีวัลลภเอ่ยอย่างไม่พอใจในความโลภของยุพิน น้องสาวภรรยาจำวสันต์ เพื่อนที่เพิ่งเสียชีวิตของตน

“ผู้หญิงคนนั้นทำอย่างที่คุณคิดไม่ได้หรอก เพราะสามีของแก้วก็ริยา

ไม่มีทางยอม” กรัณย์เอ่ยด้วยสีหน้าเรียบเฉย

“สามีของแกว! หมวดพูดเรื่องอะไรครับ ไ้แกวมันยังเด็ก แฟนสักคนมันยังไม่เคยมี แล้วมันจะไปมีสามีที่ไหนได้ยังงั้นครับหมวด” สิบตรีวัลลภมองหน้าผู้หมวดหนุ่มด้วยความฉงนสนเท่ห์

“สามีของแกวกิริยาก็คือผมเอง เราจดทะเบียนสมรสกันต่อหน้าจำเข้เมื่อไม่กี่วันนี้เอง”

“อะไรนะครับ! ผู้หมวดกับไ้แกวจดทะเบียนสมรสกันแล้ว!”

สิบตรีวัลลภอ้าปากค้างขณะมองชายหนุ่มเหมือนเห็นตัวประหลาด กรัณย์ไม่ใช่แค่ทหารธรรมดาๆ แต่เป็นบุตรชายรัฐมนตรีช่วยว่าการกระทรวงกลาโหม ซึ่งทหารทุกคนรู้จักและให้ความเคารพนับถือ แล้วอยู่ๆ บุตรชายเพียงคนเดียวของท่านมาจดทะเบียนสมรสกับบุตรสาวทหารที่มียศน้อยได้อย่างไร และถ้าบิดากับมารดาเขารู้เรื่องเข้าจะว่าอย่างไร

จะเกิดอะไรขึ้นกับแกวกิริยาหรือไม่...ความสัมพันธ์อันสับสนวุ่นวายของผู้หมวดหนุ่มกับภรรยาสาวกำลังทำให้เขาตกใจ และคาดเดาไม่ออกเหมือนกันว่าจะเกิดอะไรขึ้นหากความจริงเปิดเผย

“ก็แค่เป็นสามีภรรยากันในนามเพื่อปกป้องไม่ให้ใครทำร้ายแกวเท่านั้นเอง ผมรับปากจำเข้ว่าจะจดทะเบียนสมรสกับลูกสาวจำจนกว่าเธอจะบรรลุนิติภาวะ ก็อย่างที่คุณว่านั่นแหละ ถ้าไม่มีใครดูแลแกวแทนจำญาติๆ คงรู้มั้งเธอจนตาย” กรัณย์ระบายลมหายใจแรง

“แล้วทางบ้านของหมวดล่ะครับ จะไม่เป็นไรหรือครับ” อีกฝ่ายแอบกลืนน้ำลายเมื่อนึกถึงครอบครัวผู้หมวดหนุ่มที่กรุงเทพฯ

“ผมไม่พูด พวกเขาไม่พูด คนที่บ้านผมก็ไม่มีใครรู้” กรัณย์ตอบง่าย ๆ

พิธีศพจ้าวสันต์จัดขึ้นอย่างสมเกียรติทหารกล้า กระทั่งศพถูกเผาเรียบร้อย ยุพินกับญาติๆ ของแกวกิริยาที่พากันมาอยู่ที่บ้านของ

เด็กสาวเพื่อช่วยงานก็พากันคะยั้นคะยอ หาซื้ออ้างสารพัดมากล่อม ลูกสาวจ้าวสันตให้ไปอยู่กับครอบครัวตน

“แก้วเอ๊ย ไปอยู่กับน้ำเถอะนะ เอ็งเป็นสาวเป็นนาง จะมาอยู่ตัวคนเดียวตามลำพังในบ้านได้ยังไง อันตรายรอบด้าน อีกอย่างเอ็งก็ยังไม่จำเป็นต้องไปโรงเรียน ถ้าอยู่ที่นี้เอ็งจะอยู่ยังไงอะ” ยูพินพยายามเกลี้ยกล่อม หลานสาวเสียงอ่อนเสียงหวาน

“นั่นสิแก้ว ไปอยู่กับพวกน้ำดีกว่า พวกน้ำจะช่วยดูแลเรื่องซื้อขายที่ดินของแม่เอ็งให้ เอ็งจะได้มีเงินเก็บไว้เรียนหนังสือไป”

ณรงค์...ชายวัยสี่สิบห้า สามีของยูพินเอ่ยขึ้นราวหวังดีกับหลาน ภรรยาเสียเต็มประดา ทั้งที่ความจริงสองผัวเมียเพียงต้องการหาผลประโยชน์จากทรัพย์สินมรดกของเด็กสาวเท่านั้น

“แก้วไม่ไปอยู่กับพวกน้ำๆ อ๊าๆ หรอกจ๊ะ จะอยู่บ้านของพ่อ แก้วดูแลตัวเองได้” แก้วกิริยาปฏิเสธหนักแน่น

“เฮ้ย...เอ็งจะอยู่คนเดียวยังไงอะ นั่งแก้ว เอ็งไม่มีพ่อคุ้มบาลแล้ว ซีนอยู่ตามลำพังไอ้หนุ่มแฉกนั่นมันได้ป็นเข้าหาสักวันนะสิ ไปอยู่กับอาเถอะ อาจะดูแลเอ็งเอง” ลูกพี่ลูกน้องของจ้าวสันตรีบเสนอตัว

ยูพินมองญาติของจ้าวสันตตาขวางอย่างไม่พอใจ พลังเอ่ยด้วยน้ำเสียงเหยียดหยัน

“นั่งแก้วไปอยู่กับเอ็งยิ่งอันตรายใหญ่เลยไว้ยไอ้หลิม เอ็งมันก็แค่ญาติห่างๆ เมียเอ็งหรือก็เพิ่งตาย หลานข้าเป็นสาวเป็นนาง ซีนไปอยู่กับเอ็งได้ป็นนี้ ถูกคนครหาทันพอดี ข้าไม่ให้มันไปอยู่กับเอ็งหรอกไว้ย”

“อย่างกับอยู่กับเอ็งแล้วหลานข้าจะปลอดภัยอย่างนั้นแหละ ใครๆ เขาก็รู้ว่าไอ้รงค์ผัวเอ็งไม่เบาหรอก ไอ้เรื่องผู้หญิงนะ คลำดูแล้วไม่มีหางเป็นพันเรียบ อีกอย่าง...ซึนปล่อยให้เอ็งดูแลนั่งแก้ว ข้ากลัวจะแรดอย่างนั่งชิตชมัยลูกสาวเอ็ง เดียวไม่ทันจบ ม. ปลายจะท้องหาพ่อให้ลูกไม่ได้ นะสิ”

คนถูกพาดพิงปรายตามองบุตรสาวของยูพินพร้อมตอกกลับด้วย
น้ำเสียงแบบเดียวกัน

“ไอ้हेลิม ไอ้สตุล มึงมีสิทธิ์อะไรมาว่าลูกผัวกูอะ”

ยูพินลุกพรวดขึ้นยืนแล้วถลกชายผ้าถุงด้วยความโมโห เช่นเดียวกับ
ภคนรงค์ที่ลุกขึ้นยืนข้างภรรยา เมื่อเฉลิมลุกพรวดพรวดขึ้นยืนประจันหน้า
กับคนของตน ส่วนซิดซมัยนั่งรวมกลุ่มอยู่กับญาติอีกสี่ห้าคนห่างไปไม่กี่
กม จึงได้ยินประโยคดังกล่าวของเฉลิมชัดเจน เธอชักสีหน้าและทำปาก
ขมขมมิบตาทออย่างไม่พอใจ

“พอเถอะจ๊ะ...” แก้วกิริยาลุกขึ้นยืนพร้อมกับร้องห้าม เมื่อเห็นเฉลิม
ยืนเผชิญหน้ากับสองสามีภรรยาด้วยท่าทางไม่ยอมแพ้เช่นกัน เจ้าของบ้าน
จึงต้องรีบห้ามปรามทั้งสองฝ่าย

“น้ำกับอาไม่ต้องทะเลาะกันเพราะเรื่องของแก้วหรอกจ๊ะ แก้วดูแล
ตัวเองได้ แล้วแก้วก็ได้หัวเดียวกระเทียมลีบอย่างที่ทุกคนคิด พ่อฝาก
แก้วไว้กับผู้หมวดกรณย์ ท่านจะช่วยดูแลชีวิตความเป็นอยู่ของแก้วแทน
พ่อเอง” แก้วกิริยากล่าวด้วยสีหน้าเรียบเฉย

“อะไรนะ!” ทุกคนพากันหันไปมองเธอเป็นตาเดียว รวมทั้งซิดซมัย
ที่ทำหน้าขุ่นและเงี้ยวหงายอย่างสนใจ

“จะบ้าไปกันใหญ่แล้วนี่แก้ว ผู้หมวดเป็นคนอื่น แล้วเอ็งจะไป
รบกวนเขาได้ยังไง อีกอย่างเขายังหนุ่มยังแน่น เอ็งก็เป็นสาวเป็นแล้ว พ่อ
เอ็งเขาคิดอะไรของเขาอะ” ยูพินเอ็ดตะโร

“นั่นนะสิ จะไปรบกวนผู้หมวดเขาทำไมในเมื่อเอ็งยังมีญาติเต็ม
บ้าน คิดให้ตื่นะแก้ว ถ้าเขาหลอกเอาทั้งตัวและสมบัติของเอ็งไปฟรีๆ เอ็ง
จะทำยังไงอะ เอ็งยังเด็ก ตามเล่ห์เหลี่ยมผู้ชายไม่ทันหรอก” เฉลิมเอ่ย
อย่างไม่พอใจและไม่เห็นด้วย

“แก้วเชื่อมั่นในความรักของพ่อจ๊ะ ในเมื่อพ่อยังไว้ใจหมวด แก้วก็
เชื่อมั่นในตัวหมวดว่าจะไม่ทำร้ายแก้วเหมือนกัน” แก้วกิริยาตอบอย่าง

เด็ดเดี่ยว

“ทุกคนไม่ต้องเป็นห่วงว่าแก้วจะอยู่ตามลำพังหรอกครับ เพราะผมจะหาคนที่ไว้ใจได้มาอยู่ดูแลเธอเอง” เสียงของภรรยาดังขึ้นก่อนที่เขาจะก้าวพ้นบันไดเลื่อนเสียอีก

ซิดซมัยหันไปมองชายหนุ่มผู้มาใหม่ ชายร่างสูงก้าวผ่านประตูเรือนเข้ามายืนส่งาขณะกวาดตามองบรรดาญาติๆ ของเธอด้วยแววตาเคร่งขรึม เธอขมวดคิ้วเมื่อได้ยินประโยคดังกล่าวของทหารหนุ่ม ริษยาความโหดดีของญาติสาวที่ได้คนดูแลเป็นหนุ่มรูปงามอย่างภรรยา

“ผมจะเป็นคนอุปการะแก้ว และดูแลเธอแทนจำข่มเอง ใครมีอะไรขัดข้องก็พูดมาเลย ผมยินดีรับฟัง”

มีเสียงซุบซิบดังไปทั่วถึงสาเหตุที่ทำให้ชายชาติทหารเอ่ยอ้างว่าจะดูแลเด็กสาวอย่างแก้วกิริยา ทหารหนุ่มรูปงามอายุเพียงยี่สิบกว่าๆ จะดูแลเด็กสาวได้อย่างไร การยื่นมือเข้ามาขอรับอุปการะของภรรยาในครั้งนี้จะถือเป็นความบริสุทธิ์ใจหรือไม่

“ทำไมนั่งแก้วต้องไปเป็นภรรยาของคนนอกอย่างคุณด้วย ในเมื่อญาติโกโหติกาของมັນยังอยู่เต็มบ้าน ที่ผู้หมวดยื่นมือเข้ามานี้เพราะคิดไม่ดีกับมันหรือเปล่าอะ” ยูพินลุกขึ้นยื่นเท้าสะเอว เอ่ยถามหนุ่มรูปงามอย่างไม่เกรงใจ

“นั่นสิคะ แก้วจะไปเป็นภรรยาของคนอื่นได้อย่างไร อีกอย่างคุณก็ยังมีหนุ่มยังแน่น จะอุปการะแก้วแบบไหนกัน” ซิดซมัยเอ่ยสวนขึ้นอย่างไร้กาลเทศะ ไม่สนใจความเยาะวิ้ยของตนที่ไม่ควรสอดเรื่องของผู้ใหญ่

“ผมไม่ใช่คนนอกสำหรับแก้ว เพราะผมเป็นสามีที่ถูกต้องตามกฎหมายของเธอ พวกคุณไม่ต้องกลัวว่าผมจะคิดไม่ดีต่อแก้วกิริยา ในเมื่อเราคือสามีภรรยากัน” ภรรยาประกาศด้วยน้ำเสียงนิ่งเรียบ

ประโยคชัดเจนของภรรยาทำให้ซิดซมัยอ้าปากค้าง มองแก้วกิริยาสลับกับทหารหนุ่มด้วยความริษยา ริมฝีปากอิมเ้มเป็นเส้นตรง ก่อนจะ

สะบัดหน้าพริต เดินลงจากเรือนไปหาที่ระบายความหงุดหงิด

“อะไรนะ! เป็นไปไม่ได้! คุณกับนางแก้วจะเป็นผัวเมียกันได้ยังไง หลานฉันมันยังไม่บรรลุนิติภาวะเลย อ๋ายามาพูดมั่วๆ นะหมวดด ไม่อย่างนั้นฉันจะร้องเรียนผู้บังคับบัญชาของหมวดจริงๆ ด้วย” ยูพินชี้หน้าผู้หมวดหนุ่มด้วยท่าทางเอาเรื่อง

“นายยูพินจะ แก้วกับผู้หมวดภักดิ์จดทะเบียนสมรสกันแล้วจริงๆ จะ พ่อเป็นคนอนุญาตต่อหน้านายอำเภอเลย” แก้วกิริยาอธิบายด้วยความอ่อนใจ

“นี่พ่อแกบ้าไปแล้วใช่ไหมไอ้แก้ว มีพ่อที่เหินเขาทำแบบนี้กัน ลูกยังเรียนไม่จบมัธยมด้วยซ้ำ ทำไม่ถึงรีบร้อนให้ลูกมีผัวเร็ววันกะ นี่ถ้าแม่แก่รู้คงเข้าใจและผิดหวังที่ปล่อยให้แกโตขึ้นมากับพ่อโง่ๆ มากกว่าจะยกแกให้ฉันดูแล” ยูพินผิดหวังจนไม่เก็บอารมณ์

“พ่อไม่ได้บ้า แต่พ่อรู้ว่าแก้วจะปลอดภัยถ้าอยู่กับผู้หมวด ดีกว่าไปอยู่กับพวกน้ำพวกอา แก้วขอโทษที่ทำให้ทุกคนผิดหวังที่ไม่ได้ช่วยดูแลสมบัติแม่ให้ และทุกคนก็รู้แล้วว่าแก้วไม่ได้เดือดร้อนอะไร หวังว่าต่อไปนี้ทุกคนคงเลิกเป็นห่วง และเลิกยุ่งกับเรื่องของแก้วได้แล้วนะจ๊ะ”

เด็กสาวทำหน้าบึ้งพลางประกาศอย่างไม่เกรงหน้าอินทร์หน้าพรหมที่เหินอีก เธอจะไม่ยอมให้คนพวกนี้มาด่าว่าพ่อแม่ของเธอถึงในบ้านอีกแล้ว

“ฮึ ไปพี่รงค์ ในเมื่อมันเห็นขี้ตึกว่าใส่ ก็ปล่อยให้มันเผชิญชีวิตของมันไป อีกหนอยถ้ามันเหลือแต่ตัวแล้วต้องซมซานกลับมากอบาบตีนกูเมื่อไหร่ กูจะไม่สนใจมันเลย อีหลานไม่รักดี”

ยูพินสะบัดหน้าเดินออกไปทันที โดยมีณรงค์ผู้เป็นสามีลุกขึ้นแล้วเดินตามไปติดๆ ในขณะที่ญาติคนอื่นๆ ของแก้วกิริยาก็ก้มมองเด็กสาวเหมือนสิ่งปฏิญูล ก่อนจะเดินตามกันลงจากเรือนไป

“ไม่เป็นไรนะแก้ว ถ้าเธอเชื่อใจพี่ พี่สัญญาว่าจะดูแลเธอจนกว่าจะ

บรรลุนิติภาวะแทนจำเข้เอง”

ภรรณย์มองเด็กสาวที่ยืนน้ำตาคลอด้วยแววตาอ่อนโยน เธอมองญาติพี่น้องของพ่อแม่ทยอยกันเดินลงจากเรือนด้วยแววตาเหงาเศร้า

“แก้วขอบคุณพี่...เอ้อ แก้วเรียกผู้หมวดว่าพี่ภรรณย์ได้ไหมคะ”
แก้วกิริยาเอ่ยพลางเงยหน้าขึ้นมองเขาอย่างไม่แน่ใจ

“ได้สิแก้ว ต่อไปแก้วก็คิดซะว่าพี่เป็นพี่ชายของแก้วแล้วกันนะ”
ภรรณย์ยิ้มให้เด็กสาวอย่างอ่อนโยน

“คะ พี่ภรรณย์ แก้วขอบคุณพี่ที่เมตตาแก้ว” เธอพนมมือแสดงความขอบคุณชายหนุ่มจากใจ

“พี่จะหาคนมาอยู่กับแก้วสักสองสามคนก็แล้วกันนะ เป็นผู้หญิงอยู่ตามลำพังก็อันตรายจริงๆ นั่นแหละ ส่วนเรื่องค่าใช้จ่ายส่วนตัวของแก้วเดี่ยวพี่จะรับผิดชอบเอง”

ภรรณย์เดินไปนั่งลงบนโซฟาเก่าๆ ที่ตั้งชิดหน้าต่าง และเอ่ยกับหญิงสาวราวเป็นเรื่องทั่วไป

“แก้วไม่กล้ารบกวนพี่ภรรณย์ถึงขนาดนั้นหรอกคะ เรื่องค่าใช้จ่ายแก้วพอจะมีเงินเก็บที่พอสะสมไว้บ้าง” แก้วกิริยาเอ่ยอย่างเกรงใจ

“พี่ดูแลแก้วได้น่า แก้วไม่ต้องคิดมาก พี่รับปากจำเข้แล้วว่าจะดูแลแก้วให้ดีที่สุด หรือถ้าแก้วไม่สะดวกใจจะรับเงินของพี่ก็เอาไว้แก้วเรียนจบแล้วค่อยทำงานผ่อนใช้คืนพี่ก็ได้” ภรรณย์ยิ้มเอ็นดูเด็กสาว

“แล้วพี่ภรรณย์จะไม่เดือดร้อนจริงๆ เหมอคะ” แก้วกิริยาทำท่าลังเลจะรับไมตรีที่อีกฝ่ายหยิบยื่นให้

“แก้วคงไม่รู้ว่าสามีในนามของแก้วคนนี้รวยนะ เอ้อ...” เขาเฝ้าเด็กสาวเล่น แต่กลับเห็นใบหน้าใสๆ ปรากฏสีแดงจางๆ

“ถ้าอย่างนั้นพอแก้วเรียนจบแล้ว แก้วจะหาเงินมาคืนพี่ภรรณย์คะ ถึงเวลานั้นแก้วคงมีโอกาสได้ตอบแทนบุญคุณพี่ภรรณย์บ้าง”

“แค่แก้วทำตัวดีๆ ตั้งใจเรียนให้จบ ทำความฝันของจำเข้มาให้เป็น

จริง พี่ก็ถือว่าแก้วตอบแทนบุญคุณพี่แล้วละ”

“ขอบพระคุณอีกครั้งนะคะพี่ภรรยาที่เมตตาแก้ว” เด็กสาวยิ้ม
มองชายหนุ่มด้วยความซาบซึ้งใจ

คำขอบคุณของเด็กสาวทำให้ภรรยาพี่ยิ้มจืดเจื่อน หากแก้วกิริยา
ทราบว่สาเหตุที่บิดาเธอต้องเสียชีวิตเป็นเพราะเอาตัวเข้าไปปกป้องเขาซึ่ง
เป็นเพียงคนอื่น เธอคงเข้าใจว่าทำไมเขาถึงต้องรับผิดชอบดูแลเธอ เพราะ
เขาต่างหากที่เป็นหนี้บุญคุณจ้าวสันต์

2

ระยะห่างของหัวใจ

หลังจากทุกคนรับรู้ว่แก้วกิริยาจดทะเบียนสมรสกับภรรยา เหตุการณ์ต่างๆ ก็ผ่านไปด้วยดี แม้ชาวบ้านจะไม่รู้ปุมหลังของทหารหนุ่ม คนนี้นัก รู้แต่เพียงภรรยาเป็นผู้บังคับบัญชาของจ่าวสันต์ และเพิ่งย้ายมาประจำการ แต่ชายหนุ่มเป็นคนที่จ่าวสันต์ไว้วางใจถึงขนาดฝากลูกสาวไว้ในความดูแล

ภรรยาให้ว่วานให้สิบตรีวัลลภช่วยหาคนที่ไว้ใจได้ไปอยู่เป็นเพื่อน แก้วกิริยา เขาจึงส่งหลานชายวัยสิบห้ากับหลานสาวอีกคนไปช่วยเด็กสาว ดูแลบ้านรวมทั้งอยู่เป็นเพื่อน ส่วนความสัมพันธ์ของชายหนุ่มกับเธอยังคงอยู่ในสถานภาพเดิม ถ้าภรรยาว่างก็จะแวะเวียนไปเยี่ยมแก้วกิริยาเป็นครั้งคราว และวันนี้เขาก็มีเวลามากพอที่จะอยู่รับประทานอาหารกับเด็กสาว

สิเรียม...หลานสาวสิบตรีวัลลภช่วยแก้วกิริยายกอาหารที่เด็กสาวลงมือทำเองมาวางเรียงบนโต๊ะอาหาร เป็นเมนูพื้นบ้านง่ายๆ ทั้งผักลวกกะทิ ผักต้ม และผักดิบแกะสลักพอสวย ปลาทับทิมทอดเสิร์ฟคู่กับน้ำพริก ตบท้ายด้วยแกงจืดตำลึงควั่นขยส่งกลิ่นหอมชวนลิ้มรส จนทหารหนุ่มแอบสนใจ ภรรยาลุกขึ้นจากโซฟาหน้าโทรทัศน์ และเดินไปหยุดยืนมองกับข้าวเต็มโต๊ะด้วยความทึ่ง

“อาหารหน้าตาน่ากินมาก ฝีมือเยี่ยมทั้งหมดเลยสินะ” เขาคาดว่า

อาหารเหล่านี้จะต้องเป็นฝีมือของหลานสิบตรีวัลลภแน่ๆ

“เปล่าค่ะผู้หมวด เรียมแค่เป็นลูกมือช่วยคุณแก้วเธอเท่านั้นเองค่ะ อาหารบนโต๊ะนี้ฝีมือคุณแก้วเธอทั้งนั้นแหละค่ะ” สิเรียมยิ้มกว้างพลางตอบด้วยความภูมิใจ

ภรณ์เงยหน้าขึ้น และเลิกคิ้วขณะมองเด็กสาวด้วยสีหน้าไม่อยากเชื่อ

“หืม...แก้วนะหรือทำอาหารพวกนี้เอง”

“ແหม...ดูที่ภรณ์ทำหน้าที่คะ ทำไมคะ แก้วดูไม่น่าเชื่อถือนขนาดนั้นเลยหรือไงคะ” เด็กสาวทำหน้ายู่ ค้อนสามี่ในนามเมื่อเขาพูดด้วยน้ำเสียงไม่เชื่อถือ

“เปล่าๆ พี่ก็แค่แปลกใจ ไม่นึกว่าแก้วจะทำเป็นเท่านั้นเอง” ภรณ์รีบปฏิเสธพร้อมกับดึงเก้าอี้ออกมาหนึ่ง และยื่นมือไปปรับจานข้าวที่สิเรียมตักให้มาวางตรงหน้า

“แก้วอยู่กับพ่อแค่สองคน ถ้าแก้วทำกับข้าวไม่เป็นแล้วใครจะทำอาหารให้พ่อทานล่ะคะ”

แก้วกรีธาค้อนชายหนุ่มอีกครั้งหลังนั่งลงบนเก้าอี้ฝั่งตรงข้ามเขา และเอื้อมมือไปปรับจานข้าวที่สิเรียมตักให้

“ทำเป็นแต่ก็ไม่ได้หมายความว่าอะร่อยนี่เนอะ หน้าตาสวยแบบนี้ไม่รู้ว่าจะกินลงหรือเปล่า” ทหารหนุ่มแก้มแดงเหยยพร้อมกับเอาช้อนเขี่ยๆ อาหาร

“ฮึ...แล้วอย่ามาติเตียนฝีมือแก้วก็แล้วกัน” คนซึ่งนอนเอยด้วยความหมั่นไส้

ภรณ์ยิ้มขันเด็กสาว แต่ก็ยอมรับว่าเธอมีฝีมือในการทำอาหารจริงๆ น้ำพริกสไม่จัดเกินไป กินคู่กับปลาทอดหนึ่งกรอบแต่เนื้อหวานนุ่มลิ้น แก้มด้วยชะอมลวกราดกะทิที่ให้รสชาติของชะอมเคล้ารสหวานมันของน้ำกะทิ ทำให้ชายหนุ่มรู้สึกเพลินกับการกินจนสิเรียมต้องตักข้าวให้

เขาถึงสามจานเลยที่เดียว

ภรรยานั่งวางช้อนล้อม ยกแก้วน้ำขึ้นดื่ม ก่อนเงยหน้าขึ้นมองเด็กสาว ด้วยสีหน้าที่งึมงำ และกล่าวชมเธออย่างจริงใจ

“แก้วนี่ทำอาหารอร่อยขนาดเปิดร้านขายได้เลยนะเนี่ย”

ลิเรียนยกจานอาหารบนโต๊ะไปเก็บ และปล่อยให้สองหนุ่มสาว คุยกันตามลำพัง

“อาหารจะอร่อยหรือไม่อร่อยก็ขึ้นอยู่กับวัตถุดิบและการใส่ใจของคนปรุงค่ะ อย่างแก้วถ้าขายอาหารคงได้กำไรไม่มากเพราะแก้วเป็นคนมือเต็บ พ่อเคยบอกว่าถ้าแก้วขายอาหาร คนคงกินเยอะแต่แม่ค้าได้เหนื่อยฟรีเนอะ”

แก้วกิริยานิ่งถึงบิดาอย่างมีความสุข และความคิดถึงทำให้เธออดน้ำตาคลอไม่ได้

“แก้วคือความภาคภูมิใจของจำเข้ม แก้วจะต้องเข้มแข็ง และพาตัวเองไปสู่อนาคตที่สดใสอย่างที่จำเข้มต้องการ รู้ไหม” ภรรยาก็ปลอบเธอด้วยความสงสาร

“แก้วไม่ได้อ่อนแอนะพี่ภรรยา แค่คิดถึงพ่อเท่านั้นเอง แก้วรู้ว่าวิญญานของพ่อยังอยู่คุ้มครองแก้ว อยู่รอดดูความสำเร็จของแก้ว เพราะฉะนั้นแก้วไม่มีวันทำตัวอ่อนแอหรอกค่ะ”

เด็กสาวตอบ ใช้นิ้วกรีดน้ำตาและยิ้มให้ชายหนุ่ม

“ตอนนี้ใกล้ถึงช่วงสอบเอนทรานซ์แล้ว มหาวิทยาลัยบางที่ก็เปิดรับตรงแล้วไม่ใช่เหรอ แก้วคิดไว้หรือยังว่าจะเรียนต่อคณะอะไร มหาวิทยาลัยไหน” ภรรยาก็ถามด้วยความสนใจ

“แก้วตั้งใจจะเรียนเกษตรค่ะพี่ภรรยา แก้วอยากมีความรู้ด้านนี้ จะได้เอาวิชาความรู้กลับมาพัฒนาที่ดินของพ่อกับแม่ค่ะ”

“แก้วนะเธอจะทำเกษตร” ภรรยาก็เลิกคิ้ว มองเด็กสาวเหมือนไม่เชื่อว่าเธอจะทำงานหนักแบบนั้นได้

“พี่ภรณ์เห็นแปลงผักหลังบ้านใหม่คะ นั่นนะฝีมือตัวเอง แก้วปลูกผัก เลี้ยงสัตว์เป็น ทำอะไรๆ อีกหลายอย่างที่พี่ภรณ์รู้แล้วจะทิ้งว่ แก้วทำได้ด้วยเหรอ” แก้วกิริยาคุยโอ่

“ขนาดนั้นเชียว ซี้ม่ไม่เบานะเราณะ” ภรณ์ยิ้มขันท่าทางคุยโวของเด็กสาว

“แก้วไม่ได้ไม้สักหน่อย” เด็กสาวปฏิเสธ และเปลี่ยนไปถามชายหนุ่มด้วยสีหน้าติดจะกังวล “พรงนี้พี่ภรณ์ต้องไปลาดตระเวนในป่าแถบนั้นอีกเหรอคะ” ดวงตาเด็กสาวมีแวววิตกเพราะเป็นห่วงความปลอดภัยของชายหนุ่ม

“อืม...ถึงพวกมันจะรู้ตัวและอาจหนีไปหมดแล้ว แต่เราก็ยังต้องเข้าไปสำรวจให้แน่ใจว่าพวกมันย้ายไปแล้วจริงๆ”

ภรณ์ตอบด้วยสีหน้าเป็นปกติ ไม่แสดงความวิตกหรือหวาดกลัว

“ระวังตัวด้วยนะคะ แก้วเป็นห่วง” เด็กสาวเอ่ย

“ขอบใจจ๊ะที่ห่วงพี่ รับรองว่าพี่ไม่ยอมเป็นอะไรไปง่ายๆ แน่ ในเมื่อพี่ยังมีหน้าที่ดูแลแก้วแทนจ่าเข้มอีกทั้งคน”

“แก้วจะสวดมนต์และขอให้พ่อคุ้มครองพี่ภรณ์ให้กลับมาอย่างปลอดภัยนะคะ”

แก้วกิริยาถอนหายใจเบาๆ ระบายความไม่สบายใจเพราะเป็นห่วงความปลอดภัยของชายหนุ่ม

“ขอบใจจ๊ะ...ถ้าอย่างนั้นพี่กลับค้ายก่อนดีกว่า มีดแล้วแก้วจะได้พักผ่อน นอนไม่ดึก เข้าจะได้ตื่นไปโรงเรียนอย่างสดชื่น” เขาเอ่ย

“คะ แก้วขอบพระคุณพี่ภรณ์มากนะคะ ที่อุตุส่าห์สละเวลาแวะมาดูแลแก้ว” เด็กสาวพนมมือให้ผู้หมวดหนุ่มด้วยความซาบซึ้งใจ

“มันเป็นหน้าที่ของพี่ที่ต้องดูแลเรา วันนี้พี่คงต้องกลับก่อน เอาไว้วันหลังจะแวะมาเยี่ยมใหม่ ดูแลตัวเองดีๆ นะแก้ว” ภรณ์ยุ้ลุกขึ้นพร้อมไปกับเอ่ยลา

“ขอบพระคุณค่ะพี่ภรณ์” เธอกล่าวอย่างซาบซึ้งใจพร้อมกับ
กระพุ่มมือให้ชายหนุ่ม

สองวันต่อมา...ดวงตะวันใกล้ลับขอบฟ้าและทอแสงสีส้ม

แก้วกิริยาเดินกลับบ้านในเวลาเกือบหกโมงเย็น เธอสะพายเป้สีดำ
ปักตราโรงเรียน มีตัวอักษรสีขาวกับแดงด้านหน้า เด็กสาวกำลังก้มลงถอด
รองเท้าเตรียมจะขึ้นเรือน เมื่อเสียงร้องเรียกของสิริเรียมดังขึ้นจากด้านหลัง

“คุณแก้วคะ คุณแก้ว” สิริเรียมเดินกึ่งวิ่งไปหาเด็กสาว และหายใจ
หอบเหนื่อยจากการวิ่ง

“มีอะไรคะพี่เรียม หน้าตาตื่นมาเชียว” เด็กสาวที่สวมชุดนักเรียน
มัธยมปลายเอียงคอมองอีกฝ่ายด้วยความแปลกใจ

“เมื่อป้ายอาลาทโร. มาคะ อาบอกว่าผู้หมวดถูกยิงได้รับบาดเจ็บ”
สิริเรียมรายงานตามที่ได้รับข่าวจากสิบตรีวัลลภ

“อะไรนะคะ พี่ภรณ์ถูกยิง!” ใบหน้าของแก้วกิริยาซีดเผือด ตกใจ
และหวาดกลัวว่าเหตุการณ์ที่เกิดขึ้นจะซ้ำรอยอดีตที่เคยได้รับข่าวของบิดา

“ใช่ค่ะ ตอนนี้อยู่ที่โรงพยาบาล เรายังไปดูอาการผู้หมวด
กันเถอะค่ะคุณแก้ว” สิริเรียมเอ่ยชวนด้วยความร้อใจ

“ไปค่ะ พี่เรียม” แก้วกิริยาปลดเป้ที่สะพายอยู่วางทิ้งไว้บนบันได
แล้วก้มลงมองปลายเท้า จัดการติดกระดุมรองเท้าเตรียมเดินทางไปกับ
สิริเรียม

“ไอบิลลี เ็งมาเก็บกระเป๋าคุณแก้วขึ้นบ้านสิ แล้วก็เฝ้าบ้านดีๆ ละ
เดี่ยวพี่กับคุณแก้วจะไปดูผู้หมวดที่โรงพยาบาล” สิริเรียมตะโกนเรียก
น้องชายที่อยู่บนเรือนแล้วส่งเสียงดัง

“จ้า พี่เรียม” บิลลี เด็กหนุ่มวัยสิบห้าปีตะโกนตอบพี่สาว และเดิน
ลงไปเก็บกระเป๋านักเรียนของแก้วกิริยาขึ้นเรือนไป

แก้วกิริยาซ่อนทำยมอเตอร์ไซค์ที่สิริเรียมเป็นคนขี่ไปโรงพยาบาล

ด้วยความกังวลและห่วงใยในความปลอดภัยของผู้หมวดหนุ่ม เธอภาวนา
ไปตลอดทางโดยขอให้บิดาคุ้มครองเขาให้ปลอดภัย

ทันทีที่ลิเรียนนำรถเข้ามาจอดในโรงพยาบาล เด็กสาวก็รีบกระโดด
ลงจากท้ายรถ วิ่งเข้าไปในอาคารอย่างรวดเร็ว

เธอเดินตรงเข้าไปถามพยาบาลสองคน ซึ่งนั่งทำหน้าที่ของตนอยู่
ที่เคาน์เตอร์ประชาสัมพันธ์ รีบถามหาห้องพักผู้ป่วยที่ชื่อ กรัณย์ วีระวัลย์
ด้วยเสียงหอบเหนื่อย

“พี่พยาบาลคะ ทหารที่ถูกลูกยิงมาเมื่อบ่าย ที่ชื่อร้อยตรี กรัณย์
วีระวัลย์ อยู่ห้องไหนคะ”

“เอ...คนไข้ถูกส่งไปรักษาตัวต่อที่กรุงเทพฯ แล้วนะคะ รถโรง-
พยาบาลจากกรุงเทพฯ มารับตัวไปเมื่อตอนสี่โมงเย็นค่ะ”

คำตอบจากพยาบาลสาวทำให้แก้วกิริยาใจหาย อาการของ
ชายหนุ่มหนักหนาสาหัสดำเนิน ทำไม่ถึงต้องเดินทางเข้ากรุงเทพฯ กะทันหัน
เช่นนี้

“อาการเขาเป็นยังไงบ้างคะ เขาปลอดภัยดีหรือเปล่านั้น” เธอ
ถามด้วยน้ำเสียงร้อนใจ

“ปลอดภัยค่ะ กระสุนไม่ถูกจุดสำคัญ คุณหมอผ่าตัดเอากระสุน
ออกให้เรียบร้อย ก่อนทางโรงพยาบาลที่กรุงเทพฯ จะมารับไปดูแลต่อค่ะ
อาการไม่มีอะไรน่าเป็นห่วงหรอกค่ะ”

พยาบาลตอบด้วยน้ำเสียงอ่อนโยน เพราะจำเด็กสาวกับผู้หมวด
หนุ่มที่เป็นคนไข้ได้

“ขอบคุณมากค่ะ” แก้วกิริยาโค้งอกเมื่อทราบว่าชายหนุ่มปลอดภัย
แต่ก็ยังเป็นห่วง อยากไปเยี่ยมเขาให้เห็นกับตาว่าปลอดภัย ทว่าคงเป็นไป
ไม่ได้ เธอไม่เคยไปกรุงเทพฯ สักครั้ง ไม่รู้ด้วยซ้ำว่าญาติของเขาพาไปรักษา
ตัวต่อที่ไหน และไม่รู้ว่าจะไปในฐานะอะไร

เด็กสาวหมุนตัวเดินกลับไปยังทิศทางเดิม สวนกับลิเรียนที่กำลัง

เดินเข้ามา ทั้งสองหยุดคุยกันไม่กี่คำก่อนจะพากันเดินกลับไปที่รถมอเตอร์ไซด์และขี่กลับบ้าน ทั้งที่ในใจแก้วกริยายังรู้สึกหงวๆ ด้วยความเป็นห่วงผู้หมวดหนุ่ม...สามี่ในนามของเธอ

แม้แก้วกริยาจะห่วงใยความปลอดภัยของภริณีสักแค่ไหน แต่เธอก็ไม่กล้าติดต่อชายหนุ่ม ได้แต่รอให้เขาเป็นฝ่ายติดต่อกลับมา หรือรอฟังข่าวจากสิบตรีวัลลภ ซึ่งช่วงนี้อาของสิริเริ่มกับบิลลี่ก็คงกำลังยุ่งอยู่จึงไม่ได้ติดต่อมาเช่นกัน แต่ชีวิตของแก้วกริยายังต้องดำเนินต่อ ถึงจะเหนื่อยมากขึ้นแต่เธอก็ต้องวางแผนการดำรงชีวิตเพื่อเลี้ยงปากท้อง รวมถึงเรื่องค่าใช้จ่ายต่างๆ ในบ้านด้วยความรอบคอบอย่างที่คุณวัยสิบแปดไม่เคยต้องคิดเพราะมีบิดาคอยดูแลให้

พอสิ้นบิดาเธอก็ต้องเตรียมตัวรับมือกับทุกอย่างในชีวิตตามลำพัง ถึงแม้จะได้รับเงินชดเชยก้อนใหญ่พอสมควรหลังบิดาเสียชีวิตในหน้าที่ แต่ก็คงไม่มากพอสำหรับใช้จ่ายเป็นค่าเล่าเรียนอีกหลายปี

เวลาส่วนใหญ่ของแก้วกริยาถูกใช้ไปกับการเลี้ยงไก่เลี้ยงเป็ด บ้านเธอมีไก่อกับเป็ดที่เลี้ยงไว้เป็นจำนวนมากพอให้ได้เก็บไข่เหล่านั้นไปขาย หลังบ้านมีพืชผักสวนครัว และมีปลาในบ่อดินที่บิดาขุดไว้เมื่อยังมีชีวิตจึงพอได้จับขายเลี้ยงชีพบ้าง

โชคดีที่ตอนนี้เธอยังมีสิริเริ่มกับบิลลี่คอยช่วยงาน เพราะแค่เรื่องการเรียนก็ทำให้แทบไม่มีเวลา ทว่าเธอก็ยังอุตสาหะเสียดเวลาที่เหลือเพียงน้อยนิดมาคิดถึงผู้หมวดหนุ่ม ที่หายหน้าไปสองสัปดาห์ตั้งแต่เดินทางไปรักษาตัวต่อในกรุงเทพฯ

วันนี้เป็นวันเสาร์ แก้วกริยาตั้งใจจะทุ่มเทเวลาทั้งวันให้แก่พืชผักในสวนของเธอ เด็กสาวจึงตื่นตั้งแต่ฟ้ายังไม่สว่าง ลงมือทำงานไม่ได้หยุด ทั้งปิดกวาดเช็ดถู รวมถึงช่วยสิริเริ่มเตรียมอาหาร พวกเธออยู่ด้วยกันอย่างพี่น้อง บิลลี่ช่วยปลูกผัก ส่วนสิริเริ่มช่วยให้อาหารสัตว์ และช่วยเก็บไข่เพื่อรอนำไปส่งที่ร้านขายของชำใกล้บ้าน ได้เงินเล็กน้อยพอเป็นค่าใช้จ่ายใน

บ้านโดยไม่เดือดร้อน

แปดโมงเช้า สีเรียบแยกไข่ที่เก็บได้ใส่ถุงเพื่อนำไปส่งร้านค้า และเหลือบางส่วนไว้สำหรับทำอาหารมื้อต่อไป แก้วกิริยาจะติดรถสีเรียบกลับบ้านลุงสมปองที่อยู่ติดกับร้านค้า ลุงสมปองเป็นปราชญ์ชาวบ้านที่มีความรู้ความสามารถด้านการเลี้ยงปลาและการเพาะเห็ด เธอจะไปขอคำปรึกษาและขอให้ท่านสอนวิธีเลี้ยงปลาตุกรวมถึงวิธีเพาะเห็ดด้วย

สีเรียบหิ้วถุงพลาสติกบรรจุไข่ไก่และไข่เปิดถุงละหลายสิบฟองเดินไปที่รถมอเตอร์ไซด์ โดยมีแก้วกิริยาซึ่งวันนี้ไม่ได้สวมชุดนักเรียนคันตา แต่เธอสวมเสื้อเชิ้ตลายตารางเล็กๆ สีหม่น กับกางเกงยีนขาตบะ และสวมรองเท้าผ้าใบ สะพายเป้ใบเดิมเดินตามมาติดๆ เด็กสาวกำลังจะก้าวขึ้นซ้อนมอเตอร์ไซด์เมื่อสีเรียบสตาร์ทรถ แต่โทรศัพท์มือถือของเธอดังขึ้นเสียก่อน

“ใครโทร. มานะ”

แก้วกิริยาเอ๋อขึ้นลอยๆ หลังได้ยินเสียงเรียกเข้าจากโทรศัพท์มือถือรุ่นลายคราม ที่เธอใช้มานานกว่าสามปีซึ่งอยู่ในกระเป๋าเป้ดังเป็นระยะๆ เด็กสาวปลดกระเป่าออกจากไหล่ รูดซิปและควานหาโทรศัพท์ หยิบขึ้นมาดูรับสายขณะที่สีเรียบดับเครื่องรถจักรยานยนต์เพื่อรอให้แก้วกิริยาคุยโทรศัพท์ก่อน

“แก้วพูดค่ะ” เธอเอ๋อเบาๆ ไปตามสาย

“หนูแก้วหรอ นี่อวัลลกเองนะ” เสียงสิบตรีวัลลกเอ๋อมาตามสาย

“ค่ะ อาลก อาโทร. หาแก้วแต่เช้า ไม่ทราบมีธุระอะไรสำคัญหรือเปล่าคะ”

เธอสบแววตาสงสัยของสีเรียบพลางสั่นศีรษะเบาๆ เพราะยังไม่รู้ว่าปลายสายมีธุระด่วนหรือไม่

“เมื่อก็หมวดกรณีโทร. หาา บอกให้อาโทร. บอกแก้วด้วยว่า แอโอนเงินค่าใช้จ่ายสำหรับเดือนนี้เข้าบัญชีให้แก้วแล้ว” วัลลกบอก

“พี่ภรรยาโทร. มาหาคะ แล้วทำไมพี่เขาไม่โทร. หาตัวเองล่ะคะ อาลม”

แก้วกิริยายิ้มด้วยความตื่นเต้นเมื่อทราบข่าวภรรยาโทร. หาวัลลภ เธอแทบไม่สนใจเรื่องเงินที่อีกฝ่ายพูดถึง สิ่งของเธอสนใจก็คือ ทำไมภรรยาไม่โทร. หาเธอเอง

“หมวดคงยังไม่สะดวก โทร. หาอาแป๊ะเดี๋ยวก็วาง สั่งให้อาบอก แก้วว่าไม่ต้องห่วงเรื่องค่าใช้จ่ายทุกอย่าง หมวดจะโอนเข้าบัญชีให้ทุกเดือน” วัลลภตอบ

“หมายความว่ายังไงคะ ทำไมพี่ภรรยาต้องโอนค่าใช้จ่ายให้แก้วด้วย หรือว่าพี่ภรรยาจะไม่กลับมาที่นี่แล้วคะอาลม”

แก้วกิริยาถามปลายสายเสียงแผ่ว ใบหน้าซีดเผือดด้วยความใจหาย

“อาโก้ไม่รู้เหมือนกันว่าผู้หมวดถูกย้ายกลับไปทำงานที่กรุงเทพฯ หรือยัง แต่แว่วๆ มาเหมือนกันว่าพ่อของผู้หมวดเดินเรื่องขอย้ายตัวลูกชาย กลับกรุงเทพฯ ตั้งแต่รู้ว่าผู้หมวดบาดเจ็บนั่นแหละ” วัลลภอธิบายด้วยน้ำเสียงอ่อนใจ

“แก้วโทร. หาพี่ภรรยาได้ไหมคะอาลม” แก้วกิริยาเอ่ยถามด้วยความร้อนใจ

“อาว่ารอให้ผู้หมวดโทร. หาตัวเองจะดีกว่านะ เพราะเท่าที่อารู้ ผู้หมวดไม่ได้บอกคนในครอบครัวเรื่องที่เขาจดทะเบียนสมรสกับแก้ว บางทีผู้หมวดอาจยังไม่สะดวกที่จะติดต่อหาแก้วตอนนี้ก็ได้” วัลลภเอ่ย

“แต่แก้วไม่อยากเป็นภาระของพี่ภรรยา แก้วไม่อยากให้พี่ภรรยาต้องมาเสียเงินเสียทองเพราะเรื่องของแก้ว” เด็กสาวเอ่ยด้วยความไม่สบายใจ

“อาว่าหนูอย่าเพิ่งคิดมากดีกว่า ผู้หมวดต้องคิดอย่างถี่ถ้วนแล้วถึงตัดสินใจทำแบบนี้ ถ้าหนูเกรงใจผู้หมวด พอหนูเรียนจบมีงานทำแล้วค่อย

หาเงินผ่อนใช้คืนเขาก็ยังไม่สายนะ”

“แต่ถ้าครอบครัวพี่ภรรยาเรื่องนี้เข้า แก้วกลัวว่าพวกเขาจะไม่เข้าใจนะสิคะ อยู่ๆ ลูกชายต้องมารับผิดชอบเด็กบ้านนอกอย่างแก้ว ทั้งที่ไม่ได้เกี่ยวพันอะไรกันสักนิด ถ้าพ่อกับแม่ของพี่เขารู้เข้าต้องไม่ชอบใจแน่ๆ เลยคะอาหลม แค่ว่าเรื่องที่พี่ภรรยายอมจดทะเบียนสมรสกับแก้วเพื่อไม่ให้แก้วต้องไปอยู่ในความดูแลของญาติๆ อย่างที่พ่อขอร้องมั้นก็มากพอแล้ว” เด็กสาวกล่าวตามประสาคนคิดมาก

“เอาเถอะ อาว่าหนูทำวันนี้ให้ดีที่สุดจะดีกว่า อย่าเพิ่งคิดไปไกลนักเลย ตั้งใจเรียนให้มากๆ เพราะนี่ก็ใกล้สอบเข้ามหาวิทยาลัยแล้วไม่ใช่หรือ” วัลลภตัดบทด้วยการเปลี่ยนเรื่องไปถามถึงการเรียนแทน

“คะ อาหลม...แล้วอาการของพี่ภรรยาเป็นยังไงบ้างคะ พี่เขาหายเป็นปกติหรือยังคะ”

เพราะมัวแต่คุยเรื่องอื่น เธอจึงลืมถามสิ่งที่อยากรู้ที่สุดนั่นคืออาการของชายหนุ่ม

“หมวดภรรยาบอกอ่าว่าเขาเป็นปกติแล้วนะ ออกจากโรงพยาบาลได้หลายวันแล้วละ” วัลลภตอบ

“ถ้าพี่ภรรยาโทร. มาอีก อาหลมช่วยบอกเขาด้วยนะคะว่าแก้วต้องการคุยด้วย” เธอฝากข้อความถึงชายหนุ่ม

“ได้ดี แล้วอาจจะบอกให้” วัลลภกล่าวก่อนจะเป็นฝ่ายวางสายไป แก้วกิริยาถอนหายใจยาวพลางครุ่นคิดถึงเรื่องที่เพิ่งได้คุยกับวัลลภด้วยความว่าอุ่นใจ เธอยอมรับว่าไม่สบายใจเลยเมื่อต้องเบียดเบียนชายหนุ่มด้วยการทำตัวเป็นภาระให้เขา เท่าที่เขาเมตตาช่วยเหลือ เธอก็เกรงใจมากพออยู่แล้ว นี่เขายังรับหน้าที่ส่งเสียค่าใช้จ่ายให้เธออีก เธอเป็นหนี้บุญคุณเขามากจริงๆ

“เกิดอะไรขึ้นคะ คุณแก้ว” สีเรียบถามด้วยความเป็นห่วง

“พี่ภรรยาส่งค่าใช้จ่ายมาให้แก้วคะ แก้วเกรงใจ ไม่อยากรับเงิน

พี่เขาเลยคะพี่เรียม” เธอเอ่ยอย่างไม่สบายใจ

“ผู้หมวดคงอยากทำหน้าที่ของเขาให้ดีที่สุดนะคะคุณแก้ว ลองคิดดูสิคะว่าถ้าผู้หมวดไม่ช่วยดูแลเรื่องค่าใช้จ่ายให้พวกเรา ถ้าพี่ชายพี่ซั๊กสวนครวักับไซ่พวกนี้ เราคงหาได้แค่กินแค่นี้ไปวันๆ ไม่พอสำหรับค่าใช้จ่ายทุกอย่างในบ้านหรอกคะ แล้วไหนจะค่าเล่าเรียนของคุณอีกล่ะคะ”

สิเรียมเอ่ย

“คะ แก้วทราบ แต่แก้วรู้สึกเหมือนตัวเองเป็นเหลือบโรคคอยสูบเลือดพี่ภรรยาเลี้ยงชีวิตตัวเองยังงี้ก็ไม่วู้สิคะพี่เรียม” เธอเอ่ยอย่างທີ່คิด

“อย่าคิดมากสิคะ คิดซะว่าเราขอกู้เงินผู้หมวดมาก่อน แล้วค่อยหาผ่อนให้ทีหลังก็ได้ พอคุณแก้วเรียนจบเราค่อยคิดหาทางหาเงินใช้หนี้เขาก็ไม่สายนะคะ” สิเรียมปลอบและให้กำลังใจ

“ถึงวันนั้นหนี้คงท่วมหัวแก้ว จะหาเงินมาใช้พี่เขาหมดหรือเปล่านั้นไม่รู้ล่ะคะ” เธอถอนหายใจเฮือก

“ต้องได้สิคะ คุณแก้วเป็นคนเก่ง เป็นคนขยัน พี่มั่นใจว่าคุณแก้วจะต้องหาเงินได้มากกว่าที่เอามาจากผู้หมวดแน่ๆ ค่ะ”

สิเรียมเอ่ยอย่างมั่นใจ เธอไม่เคยเห็นสาวรุ่นคนไหนขยันเท่าแก้ว-กิริยา เด็กสาวทำทุกอย่างโดยไม่มีบ่น ไม่มีเวลาว่างไปเที่ยวเล่นเหมือนใครๆ ว่างจากเรียนก็ทำงานบ้าน อยู่กับการทำมาหากิน เลี้ยงสัตว์ ปลูกผักทั้งวัน แก้วกิริยามักหาความรู้เกี่ยวกับทฤษฎีการเกษตรที่ร้านสวนผสมจากปราชญ์ชาวบ้าน อีกทั้งยังนำความรู้ที่ได้มาทดลองทำอย่างไม่วู้จักเหน็ดเหนื่อย

เธอเชื่อมั่นว่าคนขยันอย่างเด็กสาวไม่มีวันลำบากแน่นอน อนาคตของแก้วกิริยาจะต้องสดใส

“เลิกคิดมากนะคะคุณแก้ว หน้าที่ของเราตอนนี้คือพึ่งตัวเองให้มากที่สุด เงินที่ผู้หมวดโอนมาให้ก็เอาไว้ใช้ในเวลาจำเป็นจริงๆ ตอนนี้เราเอาไซ่ไปส่งป่าผินกันก่อนดีกว่าคะ เดี่ยวสายคุณแก้วจะคุยกับลุงสมpongได้

ไม่นานนะคะ” สิเรียนเอ่ยเตือนเด็กสาวพลางให้กำลังใจในที่

“ขอบคุณค่ะพี่เรียน ที่ให้กำลังใจแก้ว” เด็กสาวเงยหน้าขึ้นส่งยิ้ม แสดงความซาบซึ้งใจ

เธอรู้สึกว่าตัวเองโชคดีที่ได้พบเจอแต่คนดี ๆ ถึงแม้ความโชคดีนั้น จะต้องแลกมาด้วยชีวิตของบิดาที่เธอรักดังดวงใจ ความห่วงใยของท่าน ชักนำครอบครัวใหม่มาให้เธอ สิเรียนกับบิลลี่คือครอบครัวใหม่ของเธอ แม้คนสำคัญที่สุดอย่างภริยานี้จะเป็นแค่เงาของคนในครอบครัวก็ตาม แต่ก็ เป็นเงาที่กระจ่างชัดเจนในใจเธอ และจะเป็นเช่นนี้ตลอดไปไม่ว่าเขาจะอยู่ ไกลหรือใกล้

‘สักวันแก้วคงมีโอกาสได้ตอบแทนพี่ภริยานี้บ้าง’

เธอคิดอย่างมุ่งมั่นและเปี่ยมไปด้วยความหวัง ขณะก้าวขึ้นชั้น รถจักรยานยนต์แล้วรับถุงไข่เปิดกับไข่ไก่ในมือสิเรียนมาถือไว้ ถอนหายใจ ยาวเป็นการขจัดความรู้สึกหม่นๆ ที่เกิดขึ้นในใจ ปล่อยวางความทุกข์ใจ และเลือกที่จะคิดถึงแต่เรื่องการทำมาหาเลี้ยงชีพไปวันต่อวันตามศักยภาพ ของตัวเองเท่านั้นเป็นพอ แก้วกิริยาเย็ดคิดว่า ทำวันนี้ให้ดีที่สุด ส่วนพรุ่งนี้ จะเป็นอย่างไรก็คงต้องให้โชคชะตานำพา

สิเรียนจอดรถจักรยานยนต์ข้างร้านป่าผินที่เปิดเป็นปั้มน้ำมัน

แบบหลอดสำหรับบริการชาวบ้าน ใครใคร่เติมก็เติมแล้วนำเงินไปจ่ายให้ ป่าผิน สังคมต่างจังหวัดดีตรงที่ทุกคนชื่อตรงต่อกัน ชื่อเท่าไรก็จ่ายเท่านั้น ไม่มีก็เชื่อกันไว้ก่อน ไม่มีการล็กเล็กขโมยน้อย อยู่กันอย่างเกื้อกูล แก้วกิริยานำไข่สองถุงไปส่งให้ป่าผิน ขณะที่สิเรียนเติมน้ำมันใส่รถจักรยานยนต์ และเดินไปสมทบกับเด็กสาวในร้านค้า

ร้านป่าผินเป็นร้านค้าใหญ่ที่สุดในหมู่บ้าน เรียกว่าใครทำอะไรก็มี ในร้านหมด ทั้งกับข้าวกับปลา ไปจนถึงเครื่องใช้ในครัวเรือน ของใช้ เบ็ดเตล็ด ด้วยโอโสมยามันรองเท้าแตะ ป่าผินแกมีขายครบทุกชนิด แต่ที่

ชายดีเป็นพิเศษคงหนีไม่พ้นเครื่องดื่มมีแอลกอฮอล์ซึ่งเป็นที่นิยมของคน
รายได้ต่ำอย่างในชนบท หน้าร้านจึงเต็มไปด้วยชาวบ้านที่เป็นชาวไร่
ชาวนามาเลือกซื้อสินค้า

“น้ำมันสองลิตรนะจะป่าผิน” สีเรียมร้องบอกป่าผินที่กำลังยื่นเงิน
ให้แก้วกิริยา

“เออ ใส่น้ำมันหักเงินค่าน้ำมันให้แล้ว วันนี้มากันแต่เช้าเชียวนะ
พวกเอ็ง” ป่าผิน...หญิงวัยกลางคนอายุราวๆ สี่สิบปลายๆ เอ่ย

“มาส่งคุณแก้วเขาปะป่า” สีเรียมตอบก่อนจะหันไปบอกแก้วกิริยา
“ถ้าอย่างนั้นพี่กลับไปทำงานที่บ้านก่อนนะคุณแก้ว เดี่ยวบายจะมารับ”

“คะ พี่เรียม” แก้วกิริยาตอบสีเรียม ก่อนจะหันไปคุยกับป่าผินต่อ
“วันนี้แก้วนัดลุงสมปองไว้จะป่าผิน จะมาขอความรู้เรื่องเพาะเห็ดจากลุง
สักหน่อย” แก้วกิริยาตอบด้วยน้ำเสียงนอบน้อม

“อ้อ...ถ้าเรื่องเพาะเห็ดต้องไต่ปอง มันเก่งจริงๆ แต่ถ้าสนใจเรื่อง
หมักปลาร้าก็ถามยายลำเจียกนะไอ้แก้ว เอ็งมันชอบทำนู่นทำนี่อยู่แล้ว
นี่หว่า” ป่าผินยิ้มกว้างขณะบอกอย่างชอบใจในความขยันของเด็กสาว

“แก้วอยากทำเป็นหลายๆ อย่างจะป่า เวลาว่างจะได้ทำเอาไว้ขาย
ไม่มีพ่อเลี้ยงซะแล้ว วิธีไหนหาเงินได้แก้วก็ต้องเรียนรู้ไว้จะ” แก้วกิริยาตอบ

“เออ ดีแล้วละไอ้แก้วเอ๊ย คนเรามันก็ต้องพึ่งตัวเองให้ได้ก่อนที่จะ
คิดไปพึ่งคนอื่น ยืนบนตีนตัวเองดีกว่าไปอาศัยเกาะใครเขาละวะ เรียนๆ
ไปเถอะไอ้วิชาทำมาหากินนะ เรียนรู้มันไว้ทุกอย่างก็ไม่เสียหายหรอกไอ้แก้ว”
ป่าผินเอ่ยอย่างชอบใจ

“จะป่า ไว้แก้วปลูกเห็ดเป็นแล้วจะไปขอวิชาจากป้าลำเจียก ไม่รู้
ว่าป้าแกจะหวงความรู้หรือเปล่า” เด็กสาวตอบอย่างไม่แน่ใจ

“ถ้าเป็นคนอื่นมันคงหวง แต่กับเอ็งใครๆ มันก็อยากจะสอนวะ
ไอ้แก้ว เอ็งมันหนักเอาเบาสู้ ไม่หยาบหยิ่งเหมือนสาวๆ สมัยนี้ มันไม่ค่อย
เอางานเอาการกัน ที่สำคัญเอ็งมันเป็นเด็กมีน้ำใจ ช่วยอะไรได้ใครเขาก็

อยากจะช่วยเอ็งกันทั้งนั้นแหละวะ” ป่าผินตอบ

“เป็นบุญของแก้วที่ได้เกิดที่นี่จะป่า ถ้าอยู่ที่อื่นจะมีใครเมตตาแก้ว เหมือนคนบ้านนี้หรือเปล่าก็ไม่รู้สิจ๊ะ” แก้วกิริยาเอ่ยอย่างที่เกิด

“เพชรอยู่ที่ไหนก็ยังมีค่า ความดีของเอ็งเปรียบเหมือนเพชร ถึงจะตกอยู่ในตมคนก็มองเห็น ขอแค่เอ็งรักษาความดีให้เหมือนเกลือรักษาความเค็ม อยู่ที่ไหนเอ็งก็ไม่ลำบากหรือกลัวไอ้แก้ว” ป่าผินสอน

“จ๊ะป่า แก้วจะจำคำพูดของป่าไว้เสมอจ๊ะ”

“เออๆ เอ็งจะไปหาไอ้บองก็ไปเถอะ คู่กับป่าก็ได้วิธิตะไรหรือกลัวเสียเวลาเปล่าๆ ป่ามันคนค้าขาย หยิบจับอะไรแบบชาวบ้านเขาไม่เป็นสักอย่าง เสียทีที่เกิดเป็นคนบ้านนี้” ป่าผินเอ่ย

“ใครว่าจะ แก้วคู่กับป่าก็ได้ข้อคิดดีๆ ตั้งหลายข้อแล้ว อีกหน่อยแก้วจะมาปรึกษาป่าเรื่องการค้าการขาย เรื่องการทำบัญชีร้านค้าอะไรแบบนี้บ้าง” แก้วกิริยายิ้มกว้างพลางเกริ่นขอความรู้ไว้แต่เนิ่นๆ

“ชะ ไฉนนี่ ลูกอีช่างขอจริงๆ เอ็งเจอใครเป็นขอความรู้จากเขาไปหมด” ป่าผินค้อนเด็กสาวด้วยความเอ็นดู

“ก็แก้วมันจนนี่จ๊ะ ไม่มีเงินไปเสียค่าเรียนพิเศษ ก็ต้องขอวิชาจากปราชญ์ชาวบ้านนี่แหละจ๊ะ” เด็กสาวยิ้มกว้าง

“เอ็งนะมันเจ้าแม่ความรู้นอกห้องเรียน ถ้าเด็กๆ คิดได้อย่างเอ็งทุกคน ประเทศเราคงเจริญก้าวหน้ากว่านี้ละไอ้แก้ว” ป่าผินเอ่ย

“ป่าซมจนแก้วจะตัวลอย ขึ้นอยู่นานอีกหน่อยแก้วลอยขึ้นฟ้าแน่ๆ เตี่ยวแก้วไปคุยกับลุงสมปองก่อนนะจ๊ะป่า” แก้วกิริยาเอ่ยลาเจ้าของร้านขายของชำ

“เออๆ ไปเถอะ แล้วข้าจะรอรับซื้อเห็ดจากฟาร์มของเอ็งนะ” ป่าผินกล่าวด้วยความเอ็นดู

“จ๊ะ...พ่ungsี้แก้วจะจับปลามาขายให้ป่าอีกนะจ๊ะ ปลอดภัยในกระชังตัวใหญ่ น่าจะขายได้หลายร้อยบาททีเดียว” แก้วกิริยากล่าว

“เอามาเลย ให้บิลลีมันเอามากก็ได้ เอ็งจะได้อยู่ทำการบ้าน อ่านหนังสือหนังสือบ้าง” บ้าผีนอ่ย

“จะบ้า ถ้าอย่างนั้นแก้วไปละนะ”

“โศคดีลูก โศคดี” บ้าผีนอวยพรและรับไหว้เด็กสาว

อาจเป็นเพราะพลังชีวิตของแก้วกิริยากำลังสว่างโชติช่วง ความเป็นเด็กทำให้แรงขับเคลื่อนของเธอมีกำลังสูง เด็กสาวไม่ย่อท้อต่อปัญหาชีวิตที่รุ่มร่า เธอพยายามสร้างทุกอย่างด้วยมือทั้งสองข้าง แนวทางเศรษฐกิจพอเพียงตามพระราชดำริของพระบาทสมเด็จพระเจ้าอยู่หัว คือปรัชญาที่เธอน้อมนำมาใช้เพื่อดำรงชีพในวันนี้

เด็กสาวเลือกทำทุกอย่างตามกำลังที่คนสามคนจะสามารถทำได้ บิลลีรับหน้าที่เลี้ยงปลากระชังไว้ขาย เธอถนัดการปลูกพืชผักสวนครัวซึ่งพอแค่ไว้รับประทานในครัวเรือน สิเรียนรับผิดชอบเรื่องการเลี้ยงสัตว์และนำผลผลิตที่ได้ไปจำหน่ายพอได้เป็นค่าใช้จ่ายรายวัน

แก้วกิริยายอมรับว่ารายได้ของเธอไม่เพียงพอต่อค่าใช้จ่ายในการเล่าเรียน ถ้าไม่ได้เงินที่ภริยาส่งมาทุกเดือนเธอคงลำบาก ไหนจะเงินเดือนที่ต้องจ่ายให้แก่สิเรียน และค่าใช้จ่ายส่วนตัวของบิลลีที่ต้องรับผิดชอบ แต่เกือบสามเดือนแล้วที่ภริยาหายไป เธอไม่กล้าติดต่อกับเขาเพราะไม่อยากรสร้างความลำบากใจให้ชายหนุ่ม

“อาทิศย์หน้าคุณแก้วจะไปสอบตรงเข้ามหาวิทยาลัยแม่โจ้ที่เชียงใหม่ใช่ไหมคะ”

สิเรียนถามโดยไม่ละมือจากการรูดชะอมจากกิ่งเพื่อเตรียมไว้ชุบไข่ทอดเป็นอาหารมื้อเย็น

“ใช่ค่ะพี่เรียน แก้วไปสอบกับเพื่อน โศคดีที่เขามีบ้านที่เชียงใหม่ แก้วเลยได้อ่านหนังสือไปพักที่บ้านเขาด้วย”

แก้วกิริยาละมือที่กำลังหันขนุนอ่อนเตรียมไว้ทำเมนูคั่วขนุน พร้อม

กับเงยหน้าขึ้นมองสาวรุ่นพี่และตอบคำถาม

“ถ้าคุณแก้วได้ไปเรียนที่เซียงใหม่ พี่กับไฉ่บิลลี่คงเหงาๆนะ” สิเรียมถอนหายใจพลางมองเด็กสาวด้วยแววตาหม่นๆ

“แก้วจะกลับบ้านบ่อยๆ พี่เรียนกับบิลลี่ไม่ต้องเป็นห่วงหรอกค่ะ แก้วก็ห่วยบ้านเหมือนกัน แต่แก้วอยากเรียนเกษตร อยากเอาความรู้กลับมาพัฒนาของเรา” เด็กสาวตอบ

“คุณแก้วตั้งใจเรียนเถอะค่ะ ไม่ต้องเป็นห่วงบ้านห่วงสวนหรอก พี่สัญญาว่าจะดูแลให้เป็นอย่างดีที่สุดเลยคะ” สิเรียมกล่าว

“ผมจะช่วยเลี้ยงปลา ดูแลเปิดไก่ให้เองครับคุณแก้ว รับรองคุณแก้วกลับมาจะต้องชมว่าผมเก่ง” บิลลี่คุยโอ่

“แก้วเสียตาย ยังไม่ทันได้ลงมือทำฟาร์มเห็ดกันจริงๆ จังๆ เสียที อุตส่าห์ทำโรงเรือนไว้เป็นเดือนแล้ว”

เธอบ่นเบาๆ เพราะยังไม่ได้ลงมือทดลองปลูกเห็ดตามที่ลุงสมปองสอนเลยเนื่องจากติดเตรียมสอบ

“เอาไว้คุณแก้วสอบเสร็จแล้วค่อยมาทำตอนปิดเทอมก็ได้คะ ค่อยๆทำไป ไม่ต้องรีบหรอกค่ะ” สิเรียมเอ่ยปลอบ

“คงต้องเป็นแบบนั้นแหละค่ะพี่เรียม ช่วงนี้แก้วต้องอ่านหนังสือเตรียมสอบ บิลลี่เองก็ใกล้สอบปลายภาคเหมือนกัน เรื่องเห็ดคงต้องพักเอาไว้ก่อนละคะ” เด็กสาวถอนหายใจยาว

“แต่อย่างน้อยเราก็ได้สูตรปลาร้าจากป้าลำเจียกมาลองทำแล้วนี่คะ เอาไว้คุณแก้วไปเรียนที่เซียงใหม่ก็ลองมองๆ ตลาดไต้หวันก็ได้คะ เพื่อเราจะส่งปลาร้าไปขายที่นั่นได้ ดีไหมคะ” สิเรียมเสนอความคิด

“ก็ดีนะคะ เอาไว้เราค่อยคิดกันตอนแก้วสอบติดดีกว่า เพื่อเอन्हรานซีไม่ติดจะได้ไม่ผิดหวังมาก” แก้วกิริยาเอ่ย

“เก่งๆ อย่างคุณแก้วต้องสอบได้อยู่แล้วคะ พี่เรียมมั่นใจ” สิเรียมเอ่ยด้วยสีหน้ามั่นใจเต็มเปี่ยม

“แก้วก็ไม่ได้เก่งไปซะทุกเรื่องนะคะพี่เรียม บางวิชาแก้วก็แค่ผ่านเท่านั้นแหละคะ”

“อย่ามาถ่อมตัวคะ เกรดเฉลี่ยสามจุดแปดนี้ไม่ใช่ธรรมดาแล้วนะคะ เชื่อสิคะว่าคุณแก้วสอบติดอยู่แล้วละคะ” สิเรียมให้กำลังใจเด็กสาว

“ถ้าแก้วสอบติดจริง แก้วจะตั้งใจเรียนให้ดีที่สุดคะพี่เรียม แก้วจะเอาความรู้กลับมาพัฒนาบ้านเรา” เธอเอ่ยอย่างมุ่งมั่น

“พี่เรียมจะรอวันนั้นคะ พี่กับไอ้บิลลีสัญญาว่าจะอยู่ข้างๆ คุณแก้วตลอดไป” สิเรียมยิ้มให้เด็กสาวอย่างอ่อนโยน

“ผมจะไม่ไปไหน จะรอช่วยคุณแก้วบุกเบิกที่นี่เหมือนกันครับ” บิลลี เด็กหนุ่มรูปร่างอวบอ้วน ผิวคล้ำแดด ยิ้มโชว์ฟันขาวพร้อมกับเอ่ยหนักแน่น

“ชอบคุณพี่เรียมกับบิลลีมากที่ไม่ทิ้งแก้วเหมือนพี่ภรรยา...” เธออดนึกถึงชายหนุ่มที่ตนเฝ้ารอเขาทุกวันด้วยความเศร้าไม่ได้

“บางทีอีกไม่นานผู้หมวดอาจจะกลับมาคะ”

“แค่โทร. เขายังไม่คิดจะทำเลย แก้วมันก็แค่เป็นภาระที่เขาต้องแบกไว้ เขาคงไม่สนใจแก้วถึงขนาดจะกลับมาดูคำดูดีหรือคะพี่เรียม” แก้วกิริยายิ้มเจื่อนๆ

“อย่าเพิ่งน้อยใจไปเลยคะ พี่เชื่อว่าผู้หมวดคงมีเหตุผลที่ต้องทำแบบนี้คะ” สิเรียมปลอบใจเด็กสาวด้วยความสงสาร

3

อยู่ห่างๆ อย่างห่างๆ

บาดแผลตามตัวของภรณ์ยี่ได้รับการรักษาจนเหลือเพียงรอยแผลเป็น แต่ที่ยังไม่ปกติคือขาซึ่งยังไม่สามารถเดินได้ เนื่องจากกระดูกตัดเส้นเอ็นขาดทำให้การรักษาต้องใช้เวลาานาน ต้องต่อเส้นเอ็นใหม่ อีกทั้งชายหนุ่มยังต้องรอทำกายภาพบำบัด และหัดเดินหลังจากนอนรักษาตัวมานานกว่าสามเดือน บางทีอาจต้องใช้เวลาเกือบปีกว่าจะกลับมาเดินได้เป็นปกติ

ภรณ์ยี่รู้สึกปวดร้าวไปทั้งร่าง โดยเฉพาะที่ขาข้างขวา แต่ถึงร่างกายจะเจ็บก็ไร้เสียงโอดครวญผ่านริมฝีปากหยาบคายของนายทหารกล้า มีเพียงไบน้ำหน้าเหยแก่กับการกัดฟัน และขมวดคิ้วมุ่น

ถึงชายหนุ่มจะไม่ส่งเสียงแสดงความเจ็บปวดออกมาให้พิมพ์มาดาได้ยิน ทว่าแค่การขยับตัวเบาๆ ก็ทำให้คนที่คอยเฝ้าสังเกตอาการตลอดเวลาแทนมารดาของเขารับรู้ได้

“ผู้หมวดคะ อย่าเพิ่งขยับตัวแรงค่ะ” พิมพ์มาดารีบขยับเข้าไปชิดเตียงคนไข้ พยายามช่วยประคองชายหนุ่มให้นอนลงอีกครั้ง

ภรณ์ยี่สูดลมหายใจเข้าลึกเพื่อบรรเทาความเจ็บปวด ทำตาขมขื่น ขบแค้นริมฝีปากเป็นเส้นตรง แสดงให้เห็นถึงการข่มกั้นความเจ็บปวด เขาได้ยินเสียงหวานดังอยู่ข้างหู ประกอบกับสัมผัสอ่อนโยนของมือเล็กที่

ช่วยประคองศีรษะเขาให้นอนราบลงบนหมอนพร้อมกับปรับเตียงให้ เขา จึงพยายามล้มตาคืบขึ้นช้าๆ

เขาพยายามสุดความสามารถเพื่อมองใบหน้าด้านข้างของผู้หญิง ผิวขาวอมชมพูเนียนละเอียด ที่สวมชุดพยาบาลสีขาวซึ่งไม่ได้ทำให้เธอดู จืดชืดเกินไป เพราะใบหน้าเนียนใสของเธอแต่งแต้มเครื่องสำอางบางเบา อย่างเป็นธรรมชาติได้น่าดู

ดวงตากลมโตเป็นจุดเด่นที่สุดบนใบหน้าवलหวน ทำให้พยาบาล สาวดูอ่อนเยาว์และดูหวานมากขึ้น โดยเฉพาะนัยน์ตาสุกสกาวราวกับ นัยน์ตาทอง ดังมีมนตร์สะกดให้หลงใหล กรันด์ถอนหายใจยาวก่อนจะ ปิดเปลือกตาลงอีกครั้ง สูดลมหายใจลึกเต็มปอด และค่อยๆ เปิดเปลือกตา ขึ้นมองคนตรงหน้า สภาพร่างกายเริ่มประท้วงให้หยุดความสนใจหญิงสาว ชั่วขณะเมื่ออาการปวดกระจายไปทั่วร่าง ใบหน้าแคมแสดงความเจ็บปวด จนสังเกตเห็นได้

“ปวดขาหรือคะ เดียวดิฉันจะฉีดยาแก้ปวดให้ค่ะ” พิมพ์มาดาก ล่าวเสียงนุ่ม

ไร้เสียงตอบจากชายหนุ่มที่ยังคงเม้มริมฝีปากแน่น ใบหน้าเขาคง เหยเก้ไม่น่าดูเพราะพิษบาดแผล

พิมพ์มาดาเห็นใจคนไข้หนุ่มซึ่งคงกำลังทรมานด้วยความเจ็บปวด ไปทั้งร่าง แต่ก็ยังอดทน ไม่ยอมปริปากโอดครวญ เธอคุ้นเคยกับการดูแล คนไข้ที่เป็นนายทหารเป็นอย่างดี เพราะวินัยและการปลุกฝังให้รู้จักอดทน เข้มแข็ง ทำให้พวกเขาไม่ค่อยแสดงความเจ็บปวดหรือความอ่อนแอให้ใคร เห็น แม้ว่าร่างกายจะไม่เอื้ออำนวยให้พวกเขาอดทนมากนักก็ตาม

“สักครู่คุณจะมีรู้สึกดีขึ้นค่ะ” พยาบาลสาวกล่าว

“คุณ...”

“คะ”

“คุณเป็นพยาบาลคนใหม่ที่แม่ผมให้มาดูแลผมใช่ไหม” กรันด์ถาม

เสียงแหบ

“คะ...” พยาบาลสาวตอบรับในจังหวะเดียวกับที่ประตูห้องผู้ป่วย ถูกผลักเข้ามา ดึงความสนใจของทั้งคนไข้และพยาบาลไปยังต้นเสียง

คุณหญิงกิตติยายิ้มกว้างเมื่อเห็นบุตรชายคนเดียวของตนอยู่กับ พยาบาลคนสวย พิมพ์มาดาเป็นบุตรสาวแพทย์หญิงคุณหญิงฉวีวรรณ เบญจรงค์ อดีตเพื่อนร่วมมหาวิทยาลัยเดียวกัน หญิงสาวเป็นพยาบาล กิตติมศักดิ์ที่คุณหญิงกิตติยาขอรับรองให้มาช่วยดูแลบุตรชาย

“กัณฑ์เป็นยังไงบ้างลูก ยังปวดขาอยู่ไหม”

คุณหญิงกิตติยาปราดเข้าไปกอดบุตรชายแน่น ทั้งที่เขายังนอนอยู่ บนเตียงคนไข้ พิมพ์มาดาที่ยืนอยู่ไม่ไกลมองด้วยแววตาอ่อนโยน และ ถอยห่างจากเตียงอีกนิดเพื่อให้คุณหญิงคุยกับบุตรชายได้ถนัดยิ่งขึ้น

“ไม่มากเท่าไรแล้วครับแม่” กรณ์ย์ตอบมารดาด้วยเสียงทุ้มทุ้ม

“โอ้...ลูกเอ๊ย ทำหน้านี้ขนาดนี้ต้องปวดมากแน่ๆ ยังอุตุสำหรับคุณแม่เบาใจ”

คุณหญิงกิตติยาไม่เชื่อคำตอบของบุตรชาย ซึ่งขัดแย้งกับใบหน้า ที่แสดงความเจ็บปวดอยู่

“ไม่ปวดมากเท่าไรแล้วครับ คุณพยาบาลเธอให้ยาเมื่อสักครู่ อีกสักพักคงหายครับ” กรณ์ย์ตอบ

“หนูพิมพ์จะ ฝากดูแลกัณฑ์ด้วยนะลูก เวลาที่ป่าไม่อยู่ พ่อคนนี้ เขาชอบดื้อ ไม่ยอมกินยาเท่าเดียว และถ้าครั้งนี้พี่เขาดี้อาอนุญาตให้หนู จัดการพี่เขาได้ทันทีเลยจ๊ะ” คุณหญิงกิตติยาหันไปคุยกับพยาบาลสาวที่ตื่น เอ็นดู

พิมพ์มาดาเพียงยิ้มให้คุณหญิงกิตติยา

“โอ้...คุณแม่ครับ คุณแม่พูดอย่างกับว่าผมเป็นเด็กสามขวบอย่าง นั้นแหละ” กรณ์ย์เอ่ยด้วยน้ำเสียงอ่อนใจในความห่วงใยของมารดา

“เราน่ะมันดี้อะเหลือเกินตากัณฑ์ แม่บอกไม่ให้ไป ไม่ให้ไป ก็ไม่เชื่อ

คืนะที่ถูกยิงแค่ได้รับบาดเจ็บ ถ้าเกิดเราเป็นอะไรไป แม่หัวใจสลายแน่ๆ”
คุณหญิงกิตติยาบุตรชาย

“ผมเป็นทหารนะครับคุณแม่ ถึงต้องตายในหน้าที่ก็ถือว่าเป็นเกียรติอันสูงสุด คุณแม่ควรภูมิใจนะครับที่ผมทำงานรับใช้แผ่นดิน” กรณ์ย์ตอบเสียงทุ้ม

“คุณสิจะหนูพิมพ์ พอบ่นด้วยความห่วงใยหน่อย พ่อตัวดีเขาต้องยกอุดมการณ์มาอ้างทุกที่เชียว”

พิมพ์มาดาก้มหน้าอย่างสรววม ปลอ่ยให้สองแม่ลูกได้คุยกันตามลำพังอยู่พักใหญ่ ก่อนที่คุณหญิงกิตติยาจะหันมาชวนเธอคุยด้วยความหมั่นไส้บุตรชายที่สรรหาเหตุผลมาอ้าง และกำชับให้เธอดูแลชายหนุ่มก่อนกลับออกไป ทิ้งให้คนเจ็บอยู่ในความดูแลของพยาบาลสาว

แววตาสำรวจของชายหนุ่มทำให้เธอก้มหน้าหลบตาคน วางหน้าไม่ถูกเมื่อเห็นแววตาของคนไข้คนนี้

“ผมเรียกคุณว่าพิมพ์ได้ใช่ไหม” กรณ์ย์ถามเรียบๆ

“ได้ค่ะ” พิมพ์มาดาตอบพร้อมกับยิ้มมุมปาก

“คุณพิมพ์ทำงานที่โรงพยาบาลนี้มานานแค่ไหนแล้วครับ”

พิมพ์มาดาเลิกคิ้วพลาบเอียงคอเล็กน้อยขณะมองเขาด้วยความสงสัย ไม่แน่ใจว่าเขาถามเพราะต้องการคำตอบแบบใด

“ผมแค่อยากหาคนคุยด้วยครับ เผื่อจะได้ลืมความเจ็บลงบ้าง”
กรณ์ย์อธิบายด้วยน้ำเสียงราบเรียบเช่นเคย

“ดิฉันไม่ได้ทำงานที่นี่หรอกค่ะ แต่คุณแม่ของคุณบังเอิญเป็นเพื่อนกับคุณแม่ของดิฉัน ท่านทราบว่าดิฉันเป็นพยาบาลจึงขอร้องให้มาช่วยดูแลคุณนะคะ” พิมพ์มาดาตอบตามจริง

“อ้อ...อย่างนั้นหรือครับ คุณแม่ท่านไม่น่ารบกวนคุณเลย”

กรณ์ย์เริ่มเห็นเค้าลางความยุ่งยาก มารดาคงคิดวางแผนจับคู่เขากับบุตรสาวเพื่อน เขายอมรับว่าพิมพ์มาดาสวย ดูมีเสน่ห์ แต่เขาต่างหาก

ที่ยังไม่พร้อมจะเปิดใจ เพราะยังมีหน้าที่ดูแลบุตรของจ้าวสันต์ ฉะนั้นเขา จึงไม่สามารถทำตามความปรารถนาของมารดาได้

“คุณทราบไหมว่าผมจะต้องอยู่ที่นี้อีกนานแค่ไหน” กรัณย์เปลี่ยนเรื่อง ดึงความสนใจออกจากเรื่องส่วนตัวของอีกฝ่าย

“ผู้หมวดคงต้องรอกถามคุณหมอค่ะ แต่ดิฉันคิดว่าคุณหญิงป้าท่านคงอยากให้ผู้หมวดรักษาตัวที่นี่จนกว่าจะกลับมาเดินได้เป็นปกติมากกว่า”

สามเดือนสำหรับการรักษาตัวในโรงพยาบาล อาการบาดเจ็บสร้างความอึดอัดให้กรัณย์เป็นอย่างมาก เขาต้องการกลับไปรักษาตัวต่อที่บ้าน แต่ไม่สามารถขัดความประสงค์มารดาได้ หากวันนี้แพทย์เจ้าของไข้อนุญาตให้กลับบ้านได้ เขาคงต้องขจัดใจมารดาผู้สักทึ

เสียงเคาะประตูเบาๆ ดึงกรัณย์ออกจากภวังค์ความคิด เขาเหลือบมองแพทย์วัยกลางคนที่ผลัดประตู และเดินเข้ามาตรวจอาการให้พร้อมกับรับบันทึกอาการคนไข้จากพยาบาล

“เป็นยังไงบ้าง ยังปวดขาอยู่หรือเปล่า”

“เป็นพักๆ ครับ แบบนี้ผมต้องอยู่โรงพยาบาลอีกนานไหมครับ หมอ” กรัณย์เอ่ยถาม

“ทำไม่ครับ...เมื่อโรงพยาบาลแล้วหรือ” แพทย์เงยหน้าขึ้นจากบันทึกคนไข้พลางเอ่ยแซวยิ้มๆ

“ถ้าคุณหมอเป็นผมก็ต้องรู้สึกเหมือนผมแหละครับ” ชายหนุ่มเอ่ยอย่างเปื้อนหน้าย

“หึๆ ก็คงจะจริงครับ แต่ผมเนี่ยกว่าจะมีอะไรผูกใจผู้หมวดให้อยากรักษาตัวอยู่ที่นี้ได้นานๆ โดยไม่เบื่อเสียอีก”

กรัณย์มองตามสายตาเข้าแหงของนายแพทย์หนุ่มใหญ่ที่มองพยาบาลสาวข้างกาย เขาแอบถอนหายใจยาวและเอ่ยต่อ

“ผมอยากกลับไปรักษาตัวต่อที่บ้านมากกว่าครับ”

“ถ้าคุณอยากกลับไปจริงๆ หมอก็คงจะไม่ห้ามหรอกครับ แต่อยาก

แนะนำให้มีคนคอยดูแลเรื่องสุขภาพและการทำกายภาพบำบัดให้คุณที่บ้านด้วย เรื่องนี้คุณหญิงท่านคงจะจัดการได้” แพทย์เจ้าของไข้เอ่ย

“แล้วผมจะกลับบ้านได้เร็วที่สุดเมื่อไหร่ครับ”

“พรุ่งนี้ก็กลับได้ แต่วันนี้หมอบอกคุยกับคุณหญิงแม่ของคุณก่อน เพื่อจะได้แนะนำวิธีการดูแลสุขภาพของคุณให้ท่านเข้าใจด้วย”

“ขอบคุณมากครับหมอ” กริณย์เอ่ยด้วยความผ่อนคลาย

แพทย์หนุ่มใหญ่ยิ้มให้คนไข้ก่อนจะตรวจอาการอีกครั้ง จากนั้นจึงก้มหน้าก้มตาจดบันทึกลงในแฟ้มแล้วยื่นคืนให้พยาบาลสาว และหมุนตัวเดินออกจากห้องไปเงียบๆ ให้ชายหนุ่มอยู่ในความดูแลของพยาบาลสาวอีกครั้ง

“ผู้หมวดน่าจะอยู่พักฟื้นที่โรงพยาบาลอีกสักพักนะคะ จะได้สะดวกต่อการทำกายภาพบำบัด”

พิมพ์มาดาเอ่ยขึ้นเบาๆ ขณะจัดทำนอนให้ทหารหนุ่ม

“ครับ แต่ผมว่ากลับไปอยู่ที่บ้านก็ไม่ได้ลำบากอะไร มันสะดวกสำหรับผมมากกว่าต้องมาติดอยู่ในโรงพยาบาลซะอีก” กริณย์ตอบด้วยน้ำเสียงราบเรียบ

“พิมพ์เชื้อแล้วคะว่าคุณเบื้อโรงพยาบาลเต็มแก่แล้วจริงๆ” รอยยิ้มบางๆ ฝุดขึ้นบนใบหน้าเธอ ขณะจับจ้องใบหน้าทหารหนุ่มด้วยแววตาอ่อนโยนและเปลี่ยนสรรพนามแทนตัวเขากับเธอ

“ใครได้เจออย่างผมก็คงรู้สึกไม่ต่างกันหรอกครับ” เขาตอบและปิดเปลือกตา จึงไม่เห็นแววตาแสดงความชื่นชมของพยาบาลสาว

พิมพ์มาดามองทหารหนุ่มด้วยความพึงพอใจ พลังสำรวจใบหน้าคมเข้มแบบชายไทย ประกอบกับรูปร่างกำยำสูงส่งอย่างชายชาติทหาร รูปร่างหน้าตาและฐานะของกริณย์ทำให้เขาเป็นที่หมายปองของสาวๆ เขาเป็นผู้ชายในฝันของผู้หญิงทุกคน ไม่เว้นกระทั่งตัวเธอเอง

ภวังควันวานดึงเธอกลับไปนอนคืนงานเลี้ยงฉลองสมรสของเพื่อนสนิท

อีกครั้ง...

ภายในห้องบอลรูมที่ตกแต่งอย่างหรูหรา ระดับประดับไป

ด้วยไม้ดอกหลากสีหลายพันธุ์ โคมไฟระย้าเหนือศีรษะให้ความสว่างเจิดจ้าไปทั่วงานที่จัดเลี้ยงแบบค็อกเทล โต๊ะยาวกลางห้องมีอาหารนานาชนิดให้ผู้ร่วมงานได้เลือกลิ้มลอง เธอพักท่ายู่กับสาวแล้วจึงเดินมองหา มุมเงียบๆ แอบยื่นมองเจ้าสาวด้วยความชื่นชมแกมอิจฉาอยู่ในที่

เพื่อนเธอเป็นสาวอวบ ผิวขาว หน้าตาเรียบร้อย แต่กลับได้แต่งงานกับชายหนุ่มรูปงามราวเจ้าชายในซีรีส์แดนกิมจิ ส่วนตัวเธอมีพร้อมทั้งรูปสมบัติและทรัพย์สมบัติ ทว่ายังไร้คู่ หากคนที่คู่ควรไม่ได้

พิมพ์มาดาหยิบแก้วค็อกเทลสีฟ้าประดับปากแก้วด้วยเกลือปนกับใบสะระแหน่ขึ้นจากถาดเครื่องดื่มหลายชนิดที่พนักงานเสิร์ฟถือมาหยุดยื่นให้เธอเลือก แต่จู่ๆ ร่างกลมของเด็กชายที่สวมชุดสูทสีขาวก็วิ่งพรวดมาชนเธอจนแอลกอฮอล์ผสมน้ำหวานในแก้วหกกระฉอกใส่ชุดที่เธอสวมจนเปรอะเปื้อนไปหมด

เดชะบุญที่วันนั้นเธอไม่เผลอตวาดเด็กชายจอมซุ่มซ่ามคนนั้น ไม่อย่างนั้นภาพพจน์ของเธอในสายตาชายหนุ่มที่เข้ามาช่วยคงปั่นป่วนอย่างไม่น่าให้อภัย ฝ่ายมีอันใหญ่ที่โอบประคองรอบเอวเธอไว้ ทำให้หญิงสาวรีบเงยหน้าขึ้นจ้องหน้าคนมีน้ำใจ

นัยน์ตาสีน้ำตาลอ่อนกะพริบปริบๆ ขณะจับภาพอันน่าทึ่งตรงหน้า เครื่องหน้าของผู้ชายมากน้ำใจคนนี้จัดว่าคมคายเข้าขั้นหล่อเหลา จมูกโด่ง ปากสวยได้รูปปรับกันอย่างลงตัว ผมหักศกเล็กน้อยยาวระดับคอ แต่ทั้งตัว ไม่ใช่โตเต๋และไม่กระเซิง ทำให้ดูนุ่มนวลสลวยเป็นทรง และคงเป็นดวงตามคนรุ่นนี้ที่กำลังสะกดเธอไว้จนหัวใจสัมผัสได้ถึงแรงสั่นสะเทือน

‘คุณไม่เป็นไรนะ’ เสียงทุ้มดังขึ้นเบาๆ เขามองสำรวจหญิงสาวและหันไปดูเด็กชายจอมซน

‘ขอโทษคุณน้ำเดียนี่ เจ้าตัวแสบ’

เด็กชายตัวกลมทำหน้าที่เหมือนจะร้องไห้ เขารับกระพุ่มมือไหว้และขอโทษเสียงอ่อย ก่อนจะรีบวิ่งกลับไปหาบิดามารดาอย่างเสียขวัญ ส่วนชายหนุ่มที่ช่วยประคองเธอไว้ค่อยๆ ขยับตัวออกไปยืนทิ้งระยะห่างเมื่อเธอทรงตัวได้

‘ผมต้องขอโทษแทนหลานอีกครั้งนะคะ ที่ซุ่มซำทำชุดคุณและแบบนี้’ เขาเอ่ยพลางปรายตามองรอยเบื่อนบนชุดของเธอด้วยความรู้สึกผิดแทนเด็กชาย

‘ไม่เป็นไรค่ะ เด็กก็ซนไปตามประสา’ เธอตั้งใจยิ้มหวานเสน่ห์ใส่อีกฝ่ายเต็มที่

‘ขอโทษนะคะ ไม่ทราบว่าคุณต้องการให้พ่อแม่เด็กชดใช้ค่าทำความสะอาดชุดให้คุณไหมครับ ผมจะได้จัดการแทนเพื่อน’

‘ไม่เป็นไรค่ะ แค່รอยเบื่อนนิดหน่อยเอง’ เธอจำได้ว่าตอบเขาไปแบบนั้น

‘ถ้าอย่างนั้นผมขอโทษคุณแทนหลานชายอีกครั้งนะคะ ผม... กรัณย์ วีระวัลย์ ครับ’

‘ดิฉัน พิมพ์มาดา รัตนะโสภาค ค่ะ’

‘ยินดีที่ได้รู้จักครับ คุณพิมพ์มาดา ถ้าอย่างนั้นผมขอตัวก่อนนะคะครับ’

เขาตัดบททีอๆ จนหญิงสาวตามไม่ทัน คิดว่าชายหนุ่มจะถือโอกาสอยู่คุยกับเธอนานกว่านั้นเสียอีก พิมพ์มาดาจึงได้แต่มองตามหลังชายหนุ่มไปด้วยความหงุดหงิดที่เสน่ห์ของเธอไม่สามารถสะกดเขาไว้ได้

จากวันนั้นจนถึงวันนี้เกือบปีแล้วที่เธอติดตามข่าวคราวของเขามาโดยตลอด กระทั่งมีโอกาสได้รับการทาบถามจากคุณหญิงกิตติยาให้มาช่วยดูแลอาการบาดเจ็บของบุตรชายในวันนี้

เสียดาบที่เขาไม่มีแว้วว่าจะจำเธอได้แม้แต่น้อย ต่างกับเธอยัง

คิดถึงเขาตลอดมานับจากวันนั้น และไม่รู้ว่าจะตัดใจจากผู้ชายสมบูรณ์แบบ
อย่างภรรยาได้อย่างไร

เมื่อลูกชายได้รับอนุญาตให้กลับมารักษาตัวต่อที่บ้าน คุณหญิง
กิตติยา ก็ขอให้พิมพ์มาดามาช่วยดูแลเขาในฐานะพยาบาลพิเศษ ไม่ว่าจะลูก
จะพยายามทักท้วงถึงความไม่เหมาะสมอย่างไร แต่คนเป็นแม่ก็ยังยืนยัน
เจตนาและทำตามความตั้งใจเดิม สุดท้ายความจำเป็นก็บีบให้ภรรยา
ไม่สามารถปฏิเสธได้ เพราะเขายังต้องทำกายภาพบำบัดโดยมีพยาบาล
คอยดูแล

ระยะแรกเขาอึดอัดเมื่อต้องอยู่ตามลำพังกับหญิงสาว แต่ความ
สับสนประจวบกับรู้หน้าที่ของพิมพ์มาดาทำให้เขาคลายความตะขิด-
ตะขวงใจลงไปบ้าง

กระทั่งผ่านมากกว่าสองเดือน เขาต้องเที่ยวไปกลับระหว่างบ้าน
วีระวัลย์กับโรงพยาบาลเพื่อทำกายภาพบำบัด การได้พูดคุยปรึกษากับ
พยาบาลสาวเป็นระยะ และการวางตัวของเธอทำให้ชายหนุ่มสามารถคุย
ด้วยได้อย่างสบายใจขึ้น หลังจากยอมเปิดใจรับว่าพิมพ์มาดาช่วยดูแล
เรื่องการรักษาของเขาได้เป็นอย่างดี

เขาพอจะมองออกว่าพิมพ์มาดาคิดอย่างไรกับตน จึงระมัดระวัง
การวางตัวให้เป็นไปในฐานะนายจ้างกับลูกจ้าง พยายามกับคนไข้ เพราะ
ไม่อยากจะให้ความหวังหญิงสาว การกระทำของพิมพ์มาดาทำให้เขานึกถึง
เด็กสาวที่เป็นเจ้าของทะเบียนสมรส

ถึงแม้เขาจะรักษาตัวอยู่ในกรุงเทพฯ แต่ก็ไม่เคยลืมหน้าที่ที่ต้อง
ดูแลเด็กสาวเจ้าของทะเบียนสมรสที่ผูกพันเขากับเธอไว้ด้วยกัน นับจาก
วันที่เขาได้รับบาดเจ็บจนกระทั่งถึงวันนี้ก็เป็นเวลากว่าห้าเดือนแล้ว แต่เขา
ไม่เคยละเลยหน้าที่ส่งเสียค่าเลี้ยงดูให้ลูกสาวจ้าวสันต์ทุกเดือน

‘ปานนี้แก่วกิจรยาคงกำลังเตรียมตัวเดินทางไปเรียนต่อในมหา-

วิทยาลัยตามที่เธอตั้งใจแล้วสินะ...’

เขาคิดถึงใบหน้าจิ้มลิ้มของเด็กสาวกับผมทรงนักเรียนสั้นแค่นี้ดูหุ ด้วยความเป็นห่วง แม้ว่าจะได้รับข่าวของแก้วกิริยาผ่านสลิปสตรีวัลลภอย่าง สม่่าเสมอ แต่ชายหนุ่มไม่เคยติดต่อไปหาเธอ เพราะไม่อยากให้แก้วกิริยา เป็นกังวลเรื่องอาการบาดเจ็บของตนจนเสียการเรียน เขาเลือกที่จะดูแล เด็กสาวตามวิธีที่เห็นสมควร

ภรณ์ระบายลมหายใจยาว ปัดความว้าวุ่นออกจากใจพลาง ข้าเลื่องมองเอกสารกองโตที่วางเกือบนอยู่บนโต๊ะทำงาน ดึงสมาธิกลับมา มุ่งมั่นกับงานตรงหน้า สะสางเอกสารราชการที่ได้รับมอบหมายจาก ผู้บังคับบัญชาให้นำกลับมาทำระหว่างพักรักษาตัว

เขากำลังทำงานเมื่อประตูห้องถูกเคาะเบาๆ จึงเอ่ยอนุญาตโดยไม่ ละสายตาจากงานตรงหน้า กระทั่งเสียงหวานดังขึ้นเบาๆ ทำให้มือที่กำลัง เซ็นเอกสารชะงัก

“พรุ่งนี้เข้าคุณต้องไปพบคุณหมอ นะคะ เพราะฉะนั้นวันนี้ไม่ควร นอนดึกค่ะผู้หมวด ขึ้นคุณยังนั่งทำงานนานๆ แบบนี้ไม่เป็นผลดีต่ออขา แ่นะ”

พิมพ์มาดากล่าวเตือนชายหนุ่มที่กำลังคร่ำเคร่งอยู่กับกองเอกสาร บนโต๊ะทำงานทั้งที่เขาควรจะพักผ่อน หญิงสาวหุ่นสะคราญเดินทอดน่อง เข้าไปหยุดยืนใกล้โต๊ะทำงานของชายหนุ่ม ต้องรวบรวมความกล้าอยู่นาน กว่าจะตัดสินใจเป็นฝ่ายเปิดเกมรุกเสียที หลังจากผื่นทนวันระยะห่างของ ความสัมพันธ์ระหว่างคนไข้กับพยาบาลมาเป็นเวลาพอสมควร

“ใกล้เสร็จแล้วละครับ เหลือเคลียร์แค่อีกสองสามฉบับผมก็จะไป พักแล้ว คุณไปพักผ่อนเถอะ ไม่ต้องเป็นห่วงผม” ภรณ์ตอบโดยไม่ เยกหน้าขึ้นมองคนที่พูดด้วยความเป็นห่วงเป็นใย

“ไม่เป็นห่วงได้ยังไงคะ ในเมื่อหน้าที่ของพิมพ์คือดูแลคุณ” เสียงหวานๆ ทำให้ผู้หมวดหนุ่มผ่นลมหายใจยาว เยกหน้าขึ้นจาก

เอกสารที่กำลังสะสาง มองใบหน้าสวยด้วยความหนักอึ้งในอกแล้วเอ่ยตอบ

“ผมรู้ว่าหน้าที่คุณดูแลคนไข้เป็นของพยาบาล แต่คงไม่ได้หมายความว่า คุณต้องดูแลคนไข้อย่างผมตลอดยี่สิบสี่ชั่วโมงหรอกนะ คุณพิมพ์มาดา”

“ถ้าคุณเป็นคนไข้ทั่วไป พิมพ์คงไม่จำเป็นต้องทำถึงขนาดนี้ แต่เพราะคุณคือคนไข้พิเศษนะสิคะ พิมพ์ถึงเป็นห่วงและคอยดูแลคุณแบบนี้” เธอจ้องทอดเสียงและทำตาหวานเสน่ห์ใส่ชายหนุ่มเมื่อสบโอกาส

“คุณไม่ควรเห็นผมพิเศษกว่าคนอื่น เพราะผมไม่ชอบเป็นคนพิเศษสำหรับใครทั้งนั้น” น้ำเสียงเขาค่อนข้างจริงจัง

“ทำไมต้องทำเสียงซีเรียสขนาดนั้นด้วยคะ พิมพ์ก็แค่หวังดีต่อคุณเท่านั้นเอง” พยาบาลสาวแม้ริมฝีปากขมก้มลงความน้อยใจ

“ผมดูแลตัวเองได้ คุณควรทำหน้าที่ของคุณแค่นั้นในเวลางานเท่านั้น” เขาทำหน้าที่เคร่งขรณะมองหญิงสาว

“คุณภรรยา...” พยาบาลสาวกลืนน้ำตาไม่อยู่ เธอรีบหันหลังให้ชายหนุ่มก่อนเดินออกไป และแอบปาดน้ำตาที่กำลังจะไหลผ่านหางตาเดินแกมวิ่งออกไปทางห้องโถงด้วยความเจ็บช้ำ ไม่ทันสังเกตเห็นคุณหญิงกิตติยาที่เดินลงจากบันได

คุณหญิงกิตติยาสายหน้าเบาๆ อย่างอ่อนใจ บุตรชายทำตัวไม่ได้เรื่องได้ราวเอาเสียเลย นี่คงพูดจาไม่น่าฟังถึงทำให้หญิงสาววิ่งออกมาทั้งน้ำตาแบบนั้น คนเป็นแม่ถอนหายใจยาวก่อนก้าวลงจากบันไดแล้วเดินเข้าไปในห้องทำงานของบุตรชาย

“ทำไมถึงยังไม่ไปพักผ่อนอีกสักกันต์” มารดาเอ่ยถามบุตรชายที่กำลังเก็บเอกสารลงกระบะ

“เพิ่งเสร็จงานครับ คุณแม่ลงมาทำไมอีกครับ”

“ก็ลงมาดูเรานั่นแหละ เลยทันได้เห็นหลังหนูพิมพ์ไวๆ” คนเป็นแม่ค้อนลูกชายแล้วเอ่ยต่อด้วยน้ำเสียงอิดหนาระอาใจ “ไปว่าอะไรน้องเขา

อีกฮะ ถึงได้นำตานองหน้าแบบนี้”

“ผมไม่ได้ว่าอะไรสักหน่อยครับ” กรัณย์ไหวไหวอย่างไม่ใส่ใจ

“ถ้าลูกไม่ได้ว่าน้อง น้องจะร้องไห้ออกไปแบบนี้แหละ”

“โอ้...คุณแม่ครับ...ผุ่อาจจะเข้าตาเธอพอดีก็ได้ ใครจะไปรู้”

“ดู...ดู...ดูพูดเข้า แม่ขอร้องละนะ น้องเขาอดสำหรับสละเวลามาดูคุณแลลูกเพราะแม่เป็นคนขอร้อง ลูกไม่ควรทำให้น้องเสียใจแบบนี้” คุณหญิงกิตติยาเอ่ยด้วยน้ำเสียงจริงจังจ้องมองบุตรชายด้วยแวตาครั้งเครียด

“ความจริงอาการผมก็ดีขึ้นมากแล้ว คุณแม่ไม่เห็นจำเป็นต้องรบกวนเวลาคุณพิมพ์เธอเลย” เขาตอบเนือๆ ด้วยความหนักใจ

“ถึงลูกจะอาการดีขึ้นแล้วก็จริง แต่ยังต้องหาหมอ ต้องทำกายภาพบำบัดต่ออยู่ แม่อยากให้น้องดูแลเราจนมั่นใจว่าเราจะกลับมาเดินได้โดยไม่ต้องใช้ไม้ค้ำอีกนะกรัณย์” คุณหญิงอธิบายด้วยความเหนื่อยใจ

“อย่าให้เธออยู่นานขนาดนั้นเลยครับคุณแม่ เสียเวลาเปล่าๆ ผมดูแลตัวเองได้” เขาถอนหายใจพลาบเอ่ย

“ทำไมถึงต้องอย่างนี้นะกรัณย์ ไหนบอกแม่มาซิว่าทำไมลูกถึงไม่ยอมเปิดใจมองน้องบ้าง หน้าตา สุภาพทางสังคม การศึกษาและนิสัยของหนูพิมพ์เพียบพร้อมทุกอย่าง แกจะหาผู้หญิงที่ไหนเพียบพร้อมเท่านี้ได้อีกฮะ” คุณหญิงต่อว่าบุตรชายด้วยความหมั่นไส้

“ผมทราบครับว่าคุณพิมพ์เธอดีพร้อมทุกอย่าง แต่ผมไม่เคยคิดถึงเธอในฐานะอื่นนอกจากพยาบาล ผมไม่พร้อมจะมีใครตอนนี้ครับ อย่าพยายามจับคู่ผมกับเธอเลยครับ เสียเวลาเปล่าๆ”

กรัณย์สารภาพความรู้สึก เขาไม่พร้อมจะรับใครเข้ามาในชีวิตตอนนี้ เพราะยังต้องรับผิดชอบเด็กสาวคนหนึ่ง มารดายังไม่รู้เรื่องนี้ ถ้าทำวันนี้เมื่อไร...มีระเบิดลงบ้านวีระวัลย์แน่นอน

“แม่ไม่ได้หมายความว่าจะให้ลูกแต่งงานกับหนูพิมพ์เสียเลย แค่ลองเปิดใจมองน้อง ลองคบกันดูก็ไม่เห็นมีอะไรเสียหายนี่” คุณหญิง

พยายามโน้มน้าวใจบุตรชายอีกครั้ง

“ผู้หญิงเขาจะเสียหายนะครับคุณแม่ อีกอย่างพอมหาภัยดีแล้วก็ต้องกลับไปสะสางงานที่พิษณุโลก ผมกับคุณพิมพ์คงไม่ได้เจอกันบ่อยๆ เหมือนตอนนี้หรอกครับ” เขาอธิบาย

“อะไรกัน! แม่ไม่ให้แก่ไปแล้วนะภรณ์ แม่จะบอกคุณพ่อไม่ให้แก่กลับไปอยู่แบบเสีงๆ อย่างนั้นอีกแล้ว” คุณหญิงพูดเสียงแหลมด้วยความตกใจ

“ได้...คุณแม่ครับ...ผมเป็นทหารนะครับ ถ้าต้องเสี่ยงเพื่อชาติ เพื่อประชาชน มันก็เป็นเรื่องปกติ ถ้าทหารอย่างพวกผมไม่คิดที่จะปกป้องบ้านเมืองแล้วใครจะทำล่ะครับ” ภรณ์เอ่ยด้วยน้ำเสียงจริงจัง พยายามอธิบายให้มารดาเข้าใจ

“ไม่รู้ละ ยังไงแม่ก็ไม่ยอมให้แก่กลับไปประจำที่นั่นอีกแน่ๆ” คุณหญิงสรุปอย่างเอาแต่ใจ

“เรื่องนี้เอาไว้เราค่อยคุยกันอีกทีดีกว่าครับ เพราะถึงยังไงตอนนี้ผมก็ยังไปไหนไม่ได้ทั้งนั้น ลำพังแค่จะเดินโดยไม่ต้องพึ่งไม้ค้ำยันไม่มีปัญญาเลย” เขาอ่อนลมหายใจด้วยความเหนื่อยหน่ายสภาพร่างกายที่ไม่เอื้ออำนวย

“เชื้อแม่สิว่า...อีกไม่นานขาลูกจะต้องหาย และถ้าถึงเวลานั้นแม่จะไม่ยอมปล่อยให้ลูกกลับไปเสี่ยงชีวิตอย่างเดิมอีกแน่ๆ”

จากเรื่องของพิมพ์มาดากลับกลายเป็นเรื่องงานที่มีความเสี่ยง ซึ่งทำให้คุณหญิงกิตติยาไม่สบายใจ และอะใจว่างานคือแรงดึงดูดให้ภรณ์อยากกลับไปทีนั้นจริงๆ หรือมีอะไรที่ตนยังไม่รู้อีก บุตรชายแอบไปรักสาวแถวนั้นเข้าหรือเปล่า ต้องหาทางสืบให้ได้

“เอ๊ะ...หรือว่าลูกแอบไปหลงรักสาวๆ แถวนั้น ถึงได้อยากกลับไปอยู่ที่นั่นนั้ และมันก็คงเป็นสาเหตุที่ทำให้ลูกปฏิเสธไมตรีของหนูพิมพ์ใช่ไหม บอกแม่มาตามตรงนะตาแกนต์”

ถึงข้อสันนิษฐานของมารดาจะใกล้เคียงความเป็นจริงมากจนน่าตกใจ แต่ภรรยา ก็กลับเกลื่อนด้วยการตีหน้าขมแล้วปฏิเสธโดยไม่สบแววตาจับผิดของท่าน เขาแสรังจัดเรียงเอกสารให้เป็นหมวดหมู่

“ไม่ใช่อย่างนั้นครับ ผมไม่ได้แอบรักใคร่อย่างที่คุณแม่คิด และผมก็ยังไม่พร้อมที่จะรับใครเข้ามาตอนนี้ด้วย ในหัวมีแต่เรื่องงานเท่านั้นแหละครับ” ภรรยาปฏิเสธพร้อมอธิบายให้มารดาเข้าใจ

“ไม่รู้ละ ถ้าลูวยังไม่มีใครแม่ก็อยากให้ลองพิจารณาหนูพิมพ์บ้าง แม้ยังไม่เห็นใครเหมาะสมควรกับลูกมากเท่าหนูพิมพ์สักคน” คุณหญิงกิตติยาสรูปอย่างเอาแต่ใจ

“เรื่องของหัวใจมันบังคับกันได้ด้วยเหอครับ คุณแม่เลือกพ่อเพราะท่านเหมาะสมทุกอย่างอย่างนั้นเหอครับ ไม่ใช่รักเพราะเป็นคุณพ่อแล้วถึงแต่งงานกันหรือครับ” ภรรยาขย้อถามมารดาเพื่อให้ท่านเข้าใจความรู้สึกของเขาในขณะนี้

“ไอ้ย...ฉันละปวดหัวกับแกจริงๆ เลยนายกัณฑ์ ยอกย้อนได้ทุกอย่างเอาเถอะๆ ฉันเบื่อจะพูดกับแกแล้ว เรื่องหนูพิมพ์เราจะพักกันไว้ก่อน แกรับกลับขึ้นไปนอนเถอะ พรุ่งนี้ต้องไปพบคุณหม่ออีกไม่ใช่หรือ”

คนเป็นแม่ค้อนลูกชายด้วยความหมั่นไส้พลางเหลือบมองนาฬิกาบนผนัง ทำให้รู้ว่าเป็นเวลาตีหกสมควรจึงไล่ลูกชายขึ้นไปนอน

“ชอบคุณครับคุณแม่ที่เข้าใจผม” ภรรยาเอ่ยด้วยความโล่งอก หันไปคว้าไม้ค้ำยันซึ่งวางพิงผนังแล้วลุกขึ้นซ้าๆ ผ่อนน้ำหนักลงบนไม้ก่อนเดินออกจากห้องทำงานกับมารดา

เขาหยุดที่ห้องรับรองซึ่งใช้แทนห้องนอนชั้นบนชั่วคราวระหว่างมีอาการบาดเจ็บที่เท้า และห้องนี้ก็อยู่ติดกับห้องรับรองแขกที่ยกให้เป็นของพิมพ์มาดา

“หวังว่าแมคงไม่ได้โกหกแม่นะ ไ้อ้เรื่องที่ว่าไม่ได้ชุกชอนใครไว้ที่พิษณุโลกนะ” คุณหญิงมองบุตรชายอย่างจับผิด

“เอาเป็นว่าถ้าผมมีใครเมื่อไหร่ ผมจะบอกคุณแม่ก็แล้วกันนะครับ
คุณแม่ไม่ต้องเป็นห่วง”

เขาเลือกที่จะไม่โกหกแต่เลี่ยงการพูดความจริงทั้งหมด โดย
บิดเบือนความสงสัยของมารดาแบบเนียนๆ ขณะตั้งประตูปิดเป็นการยุติ
การสนทนากับท่านไปโดยปริยาย

อาการของภรรยาตีวันดีคืน ขณะที่ถูกกิริยาเพิงทราบผลการ
สอบเข้ามหาวิทยาลัย เธอสอบติดคณะที่หวังไว้ สร้างความปลื้มปิติให้แก่
สิริเริ่มกับบิลลี จนทั้งคู่เผลอตะโกนเสียงดังลั่นทุ่ง สิริเริ่มรีบโทร. บอก
ลิบตริววัลลภทันทีที่รู้ข่าวจากสาวรุ่นน้อง ส่วนบิลลีวิ่งออกไปให้ห้องด้วยความ
ดีใจอยู่ที่ระเบียง

“พอได้แล้วบิลลี เลิกตะโกนเสียที” แก้วกิริยาอึ้งแล้วแก้มองหน้า
บึ้งใส่เด็กหนุ่มร่างอวบที่กำลังกระโดดโลดเต้นป่าวประกาศดังไปทั่วคู้ง
ทั่วท่า

“โอ้...คุณแก้ว ผมต้องป่าวประกาศให้เขารู้กันทั่วว่าคุณแก้วของ
ไอ้บิลลีเก่งแค่ไหน สาวๆ แถวนี้อาจไม่มีใครสวยและเก่งเท่าคุณแก้วของเราอีก
แล้ว เนอะพี่เรียมเนอะ” บิลลีหันไปพยักพยิดกับพี่สาวที่เพิงวงสายจาก
อาการลภของพวกเขา

“เอ็งพูดถูกแล้วไอ้บิลลี ในรัศมีสิริภิกิโณนี้ ไม่มีใครสวยและเก่งเทียม
คุณแก้วของเราได้สักคน” สิริเริ่มเอออออกไปกับน้องชายด้วย

“โอ๊ย...พี่เรียมกับบิลลีกำลังจะทำให้แก้วตัวลายนะคะเนี่ย คนสวย
กว่า เก่งกว่าแก้วมีตั้งเยอะแยะไปค่ะ” แก้วกิริยาอึ้งขณะมองสองพี่น้อง
ที่กลายเป็นเหมือนคนในครอบครัวของเธอด้วยแววตาอ่อนโยน

“หมายความว่า คุณแก้วจะต้องย้ายไปอยู่ในหอพักที่เชียงใหม่ล่ะสิ
คะ” โบหน้าอิมเอมของสิริเริ่มเปลี่ยนเป็นหมองทันทีที่นึกถึง

“อย่าทำหน้าเศร้าอย่างนั้นสิคะพี่เรียม แก้วสัญญาว่าจะกลับบ้าน

บ่อยๆ แก้วฝากพี่ช่วยดูแลบ้านแทนไปก่อนนะคะ แก้วไม่มีใครอีกแล้ว นอกจากพี่เปรียบกับบิลลีเท่านั้น” แก้วกิริยาเอื่อยเสีงแผ่วในตอนท้ายประโยค

“อย่าทำเสียงเศร้าแบบนั้นสิคะ พี่กับไอ้บิลลีจะดูแลบ้านแทนคุณแก้วเองค่ะ ไม่ต้องเป็นห่วง อีกอย่างคุณแก้วไม่ได้มีแค่เราสองคนเท่านั้นนะคะ แต่ยังมีผู้หมวดอีกคน” สิเรียมเอ่ยกับเด็กสาวอย่างอ่อนโยน

“ค่ะ แก้วไม่ลืมหรอกค่ะว่ายังมีเขาเป็นผู้มีพระคุณอีกคน ถึงแม้เขาจะจำใจอุปการะแก้วตามคำขอรั้งของพ่อ แต่สักวันแก้วจะต้องหาโอกาสตอบแทนพระคุณเขาให้ได้ค่ะพี่เปรียบ โดยเฉพาะเรื่องเงินที่เขาโอนมาช่วยเหลือพวกเราทุกเดือน แก้วเรียนจบเมื่อไหร่ สัญญาว่าจะต้องหาเงินมาใช้หนี้เขาทุกบาททุกสตางค์เลยค่ะ”

“คุณแก้วคงน้อยใจผู้หมวดเรื่องที่เธอหายเจ็บไปสินะคะ” สิเรียมเอ่ยอย่างเห็นใจเด็กสาว

“แก้วไม่ใช่คนสำคัญอะไรของเขา ก็แค่เด็กคนหนึ่งที่เขาจำใจดูแลตามหน้าที่ เขาเลยไม่ใส่ใจว่าแก้วจะรู้สึกยังไงกับเรื่องที่เขาหายไปเฉยๆ แบบนี้” เด็กสาวตอบเสีงแผ่ว

“ทำไมคุณแก้วจะไม่ใช่คนสำคัญของผู้หมวดล่ะคะ ในเมื่อคุณแก้วได้ชื่อว่าเป็นภรรยาที่ถูกต้องตามกฎหมายของผู้หมวด และที่ผู้หมวดหายหน้าไปก็คงมีเหตุผลนะคะ” สิเรียมเอ่ย

“ภรรยาที่ถูกต้องตามกฎหมายหรือคะพี่เปรียบ ทะเบียนสมรสนั้นก็แค่กระดาษใบหนึ่งที่เขายอมเซ็นชื่อเพื่อช่วยรับรองฐานะของแก้ว จากเด็กให้เป็นผู้ใหญ่ จากผู้เยาว์ให้เป็นผู้บรรลุนิติภาวะโดยอัตโนมัติ ป้องกันไม่ให้ผู้ชายพินกับญาติๆ รั้งขอต่อศาลเป็นผู้จัดการมรดกของแก้วเท่านั้นเอง” เธอถอนหายใจก่อนเอ่ยต่อด้วยน้ำเสีงราบเรียบ

“แม้แก้วจะไม่เข้าใจว่าทำไมผู้หมวดภรรยาถึงต้องทำตามคำขอรั้งของพ่อ ขนาดยอมเอาตัวเองมาผูกมัดกับแก้วแบบนี้ แต่ไม่ว่าจะเป็นเพราะ

อะไร แก้วก็ชื่นชมที่เขายอมยื่นมือเข้ามาช่วยในวันที่พอกับแก้วไม่เหลือใครเลย แก้วจึงไม่มีสิทธิ์เรียกร้องอะไรจากสถานภาพระหว่างเขากับแก้วทั้งนั้นแหละค่ะ”

“พีคิดว่าผู้หมวดต้องมีเหตุผลค่ะ เขาอาจอยากให้คุณแก้วได้ทำทุกอย่างตามที่คุณพ่อตั้งความหวังไว้ เลยให้อิสระเพื่อไม่ให้คุณแก้วกังวลกับสถานภาพที่เปลี่ยนไป” สีเรียบให้แง่คิดตามความรู้สึกของตนเอง

“ค่ะ อาจเป็นอย่างนั้นจริงๆ ก็ได้ แก้วจะตั้งใจเรียน เลิกคิดเรื่องทะเบียนสมรสนี้ไปก่อน เอาไว้เรียนจบเมื่อไหร่แก้วจะตามไปถามพีที่รัถย์เองว่าทำไมถึงต้องทำเป็นหน้าหนังกันแบบนี้” แก้วก็รีบตอบด้วยความรู้สึกดีขึ้นไป

“ดีค่ะ ตอนนี้อยู่คุณแก้วต้องคิดเรื่องเรียนเป็นสำคัญ เรื่องของผู้หมวดพักไว้ก่อน ส่วนเรื่องทางบ้านก็ไม่ต้องห่วงค่ะ พีกับไฉ่บิลลี่จะช่วยจัดการทุกอย่างแทนคุณแก้วเองค่ะ” สีเรียบเอ่ยด้วยความจริงใจ

“ผมสัญญาว่าจะช่วยพีเรียบดูแลบ้าน ดูแลไร่นาและพวกสัตว์ที่เราช่วยกันเลี้ยงให้ดีที่สุดเลยครับคุณแก้ว” บิลลี่เอ่ยอย่างหนักแน่น หลังนั่งฟังสองสาวสนทนากันมาพักใหญ่

“ขอบใจมากนะบิลลี่ พี่สัญญาว่าจะกลับมาช่วยนายกับพีเรียบดูแลบ้านเราบ่อยๆ นะ”